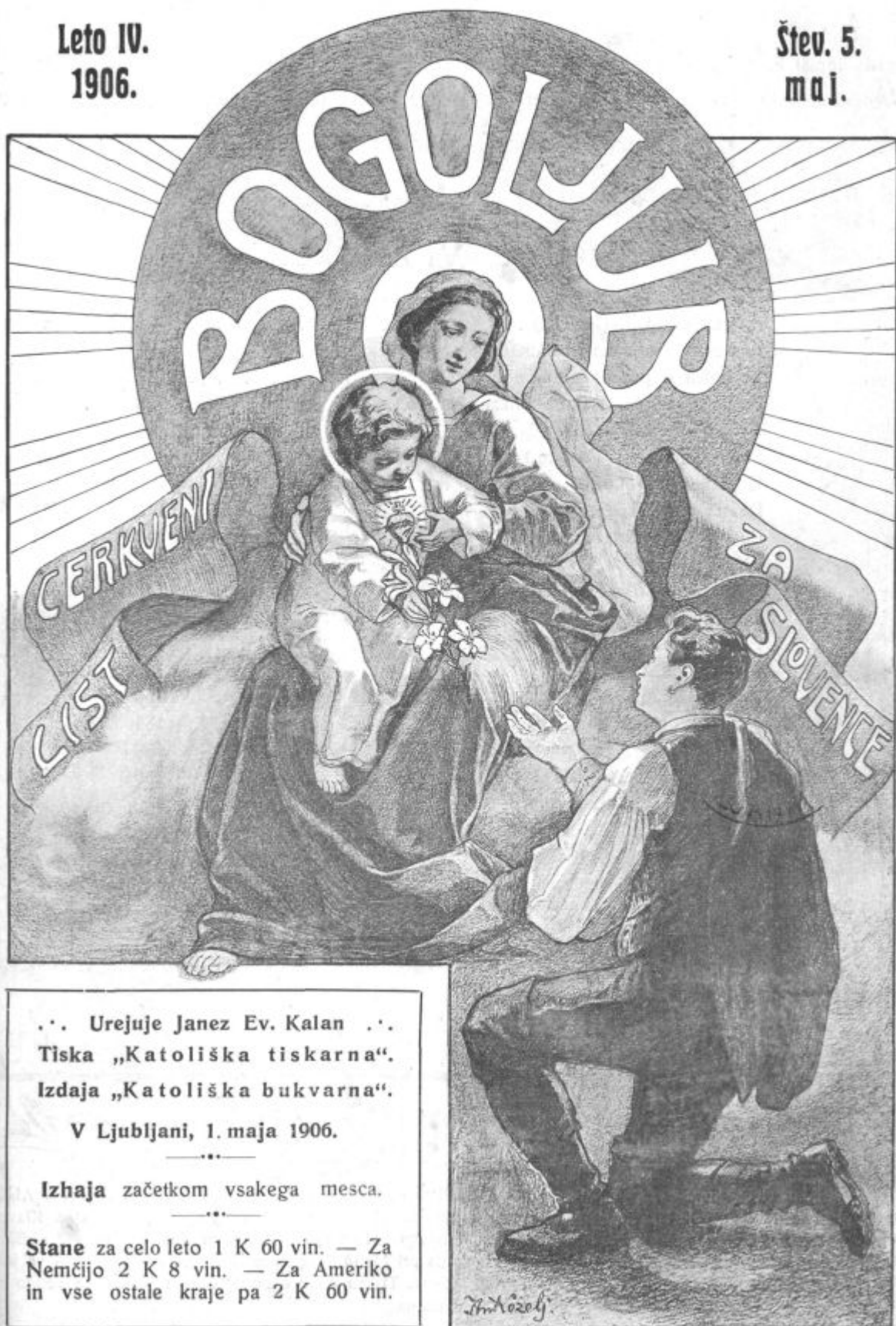

Leto IV.
1906.

Štev. 5.
maj.

.. Urejuje Janez Ev. Kalan ..
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.

V Ljubljani, 1. maja 1906.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

J. Kozelj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko.)
Naročnina in inserati pa: **Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina V. zvezka:

	Stran
Dvojna pomlad. (Pesem.)	129
Posvečenje novega knezonadškofa goriškega	130
Še nekaj o prenovljenih molitvah	131
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	133
Cvetoči maj — mesec Marijin	138
Šmarnični sonet. (Pesem.)	140
K Jezusu po Mariji!	140
Devici devic. (Pesem.)	142
Pod Marijinim varstvom	143
„Marijin dom“ v Trstu	144
Vojak pa vzoren družbenik Marijin	146
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	146
Pozor, mladeniči po tovarnah!	148
Križ — naše upanje, naše rešenje	149
Misijonske drobtine	150
Razgled po Cerkvi	151
Drobtine	159
Odpustki meseca maja 1906	159
V molitev se priporočajo	160
Zahvale	160
Darovi	160

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

Dvojna pomlad.

V pozdrav novemu prevzvišenemu knezonadškofu goriškemu.

Kraljica pot je nastopila
v naravo ljubljena pomlad,
s šepetom nežnim je vzbudila
blesteči cvet in tisoč nad.

Ob njenem dihu ruša klije
in suha vejica brsti;
krog nežnih senc ji solnce vije
prelestni venec zlatih dni.

Pozdrave vdanostne in vroče
ji siplje pevec lahkokrtil,
pojo gorice ji cvetoče,
done ji spevi gozdnih vil.

Povsod veselje in vstajenje,
zelenje, cvetje, tisoč nad,
povsod je petje in življenje,
kar ljubka je prišla pomlad.

In ti, goriška nadškofija,
pomlad ti vije venec zlat,
iz loga cvetje vanj povija,
povija vanj sto zlatih nad.

Ko so pomladi prvi dihi
privedi nežno prek poljan,
so s tvojih tal pozdravi tihi
oznanjali veselja dan.

Pastirja znova si dobila,
ki diči venec ga vrlin,
ti si kot mati ga vzgojila,
pastir je zdaj — tvoj lastni sin.

Raduj se novega vladike!
Pomlad ti dvojna zdaj žari:
ko cvet poganjal bo z mladike,
ti bodeš zrla zlate dni.

Tvoj sin — pastir — te ljubi vroče,
posvetil ti je vse moči,
obljublja leto ti cvetoče,
jesen, ki sad obil rodi.

Čestitamo ti bratski vdani,
iz src vzhiteva klic nam vnet:
„Vladiko tvojega ohrani
nebo še mnogo, mnogo let!“

Kraljica maja, blagoslavljalj
ga z božjim Detetom vse dni!
V lepoti vrt njegov prenavljaj,
da mnogo krasnih cvetk rodi!

Posvečenje novega knezonadškofa goriškega.

Na predvečer. Že v soboto zvečer je dospelo v mesto ogromno ljudstva, ki je hotelo prisostvovati posvečevanju novega knezo-nadškofa. S škofovega vrta so se spuščali umetalni ognji. Zvoniki goriških cerkv in mnoge hiše v mestu so bile okrašene z zastavami. Slovesno zvonjenje zvečer je oznanjevalo vsem vernikom redko slovesnost, ki se je imela vršiti drugi dan.

V nedeljo zjutraj. Ob pol devetih je bila stolnica natlačena do zadnjega kotička. Policija je morala nastopati, da je zabranjevala vstop v cerkev veliki množici, ki se je nabrala in bi se bila rada udeležila slovesnosti. Lahko rečemo, da je bilo ljudstva za pet stolnih cerkev.

Ob pol desetih se je pripeljal v cerkev novi knezonadškof v spremstvu Nj. Prevzvišenosti škofa in dvornega župnika dr. Lavrencija Majerja z Dunaja, krškega škofa dr. Mahniča, ljubljanskega knezoškofa dr. Jegliča in tržaškega škofa dr. Nagla. Pri vstopu so zapeli č. gg. bogoslovci veličastno pesem: Ecce Sacerdos Magnus. (Glej, veliki duhovnik.)

S v. maša. Pontifikalno mašo je daroval Nj. Prevzvišenost škof dr. Majer. Petje gg. bogoslovcev je bilo izborno. Po mašnem berilu se je pričelo posvečevanje škofovo. Škof dr. Majer in vsi navzoči škofje položijo roke na posvečenca in molijo glasno: Accipe Spiritum Sanktum. (Prejmi Svetega Duha!) Nato se vrši maziljenje s sv. krizmo na glavi in na rokah, kakor je predpisano. Po s v. o b h a j i l u položi škof Majer slovesno mitro na glavo novemu knezo-nadškofu in mu da pastirsko palico v roko. Z mitro na glavi in s pastirsko palico v roki gre zdaj novi knezonadškof v spremstvu dveh pričujočih škofov po cerkvi, deleč prvokrat sv. blagoslov z desno roko na levo in na desno stran zbranemu občinstvu. Potem se je izvršila intronizacija. Vsa duhovščina je prišla poklonit se novemu višjemu pastirju in mu poljubiti roko.

Slovesnost je končala okolu 12. ure in pol. Ko je zapustil premilostni knezo-nadškof

stolno cerkev, čakala ga je zunaj ogromna množica ljudstva, kateri je podelil svoj blagoslov. Kmalu potem je novega knezo-nadškofa v škofovskem dvorcu posetil knez Hohenlohe, za njim se mu je predstavil namestništveni svetnik grof Marenzi, ki mu je izročil škofovsko posvetno imetje.

Slavnostni obed. Ob 2. uri popoldne je bil v nadškofijski palači slavnostni obed, katerega se je udeležilo 44 oseb. Pri obedu sta bila tudi cerkljanski (Cerkno, rojstna župnija nadškofova) dekan Murovec in cerkljanski župan A. Kosmač, kakor tudi nekateri knezo-nadškofovi sorodniki. — Med obedom je svirala na dvorišču knezonadškofijske palače mestna godba. Prvo napitnico je izustil premilostni knezo-nadškof ter napil sv. očetu papežu in cesarju. Pomožni škof dr. Majer je v svoji napitnici slavil čednosti in značaj novega knezo-nadškofa, katerega že delj časa pozna. Tudi tržaški namestnik knez Hohenlohe je napil knezonadškofu, voščeč mu najboljši uspeh v njegovem delovanju. Končno je napil knezo-nadškofu še dr. Eger v imenu dežele, ki je rekel, da je prepričan, da bode vladalo med cerkvijo in med deželnimi oblastmi v naši škofiji, ki je izročena tako previdnemu možu, kakor je kn.-nadšk. dr. Sedej, najbolje soglasje.

Predavanje. Po obedu zbralo se je v dvorani hotela „Central“ lepo število najodličnejšega občinstva goriškega k predavanju, katero je imel dr. Henrik Svoboda, dekan dunajske teologične fakultete, o oglejski baziliki, in katero predavanje je še bolj pojasnjeval s skioptikon-slikami. Predavanje je bilo jako zanimivo in podučno. Na koncu predavanja so predavatelju od vseh strani čestitali, in prem. knezo-nadškof se mu je za to predavanje v kratkem govoru prisrčno zahvalil ter je med drugim tudi omenil, da se ustanavlja sedaj poseben odbor, ki bode nadaljeval študije o Ogleju, o tem drugem Rimu in o njegovi baziliki, ter rekel, da bo on od svoje strani ta odbor na vso moč podpiral, kar je zbrano občinstvo z odobravanjem vzelo na znanje.

Veselica v zavodu „Notre Dame“. Po predavanju je bila lepa veselica v zavodu šolskih sester „Notre Dame“. Zavod je bil znotraj in zunaj slavno opravljen. Mala deklica je s primernimi besedami izročila novemu knezo-nadškofu šopek, druga deklica pa je predavala primerno poezijo. Nato so se predstavljale žive podobe iz življenja Marije Device. — Po veselici je obiskal novi knezo-nadškof v spremstvu z drugimi škofi lursko M. B. na vrtu in cerkvico, kjer je podelil navzočim pastirski blagoslov.

Cerkljanska deputacija. V ponedeljek ob 10. uri predpoludne se je predstavila prem. knezo-nadškofu pod vodstvom župana A. Kosmača deputacija cerkljanske občine, da mu izroči diplom častnega občana, katerega je prem. knezo-nadškof od svojih domačinov z veseljem vsprejel. Diplom je delo domačina in samouka Miha Kosmača, uslužbenca pri kranjski deželni vladi v Ljubljani in brata županovega. Ogledali so si ga nekateri strokovnjaki, ki so rekli, da je delo krasno. Tako se je končala lepa slavnost.

Še nekaj o prenovljenih molitvah.

Marsikje so že začeli rabiti novi „Cerkveni molitvenik“. Da bi pa tudi verniki imeli „nove“ litanije pred seboj, izšel je ravno kar mal zvezek, v katerem so tiskane vse 4 litanije, ki se molijo pri očitni službi božji. Ta zvezek se dobiva pri Ničmanu v Ljubljani in pri Krajcu v Novem Mestu po 10 vinarjev.

Prav posebno je potrebno za litanije vseh svetnikov, da imajo ljudje nekaj sami v roki. Pri teh litanijah se bodo odzdale molile one molitve, ki so bile v navadi dozdale samo križev teden. Te molitve so pa same po sebi take, da kar zahtevajo, da se molijo menjaje ali vrsteč se: najprej psalm 69. in potem več verzikeljnov in odgovorov. Nič se lepo ne sliši, če to samo eden moli. Moliti morajo torej tudi verniki vrsteč se s duhovnikom. Zato pa morajo verniki dotične molitve v roki imeti, da jih bero, dokier se jih ne bodo izglave naučili. V ta namen je ravno izdan imenovani zvezek litanij, da se lahko vzame s seboj v cerkev k popoldanski službi božji. Ko bi se ta zvezek komu še preobširen zdel, bi se lahko dale te molitve pri litanijah vseh svetnikov še posebej tiskati na kako podobico, ki se lahko vtakne v molitvenik.

Torej najprej je treba to res moliti, glasno moliti. Pri nas ljudje silno neradi v cerkvi glasno molijo, kar je velika pomankljivost. O tem bomo še kdaj drugokrat več govorili. Ampak če je kdo dolžan novih lepših navad in vsega, kar duhovnik priporoča, se

brž in natančno oprijeti, tedaj so to dolžni Marijini otroci. Od teh tedaj se sme po vsi pravici zahtevati, da bodo te molitve s duhovnikom vred lepo glasno in umerjeno molili, kakor se moli pri „uri“. V ta namen tedaj naj se oskrbé, da bodo to sveto besedilo imeli pri sebi.

Treba je pa tudi razumeti, kaj se moli, da se more moliti tudi v duhu in v resnici. Zato hočemo najpotrebnejše tukaj prav nakratko razložiti.

Psalm 69.

1. O Bog, pridi mi na pomoč; Gospod, hiti mi pomagat.
2. Osramočeni naj bodo in naj se sramujejo, kateri mi strežejo po življenju.
3. Zavrnejo naj se in sram jih bodi, kateri mi hudo želé.
4. Zavrnejo naj se hitro osramočeni, kateri se mi posmehujejo.
5. Radujejo in veselé naj se v tebi vsi, kateri te iščejo; in kateri ljubijo tvoje odrešenje, naj vedno govoré: Hvaljen bodi Gospod!
6. Jaz pa sem revež in siromak; Bog, pomagaj mi.
7. Moj pomočnik in moj odrešenik si ti; Gospod, nikar se ne mudi.

Čast bodi . . .

Ta psalm izraža nujno silno prošnjo za hitro pomoč božjo. Psalm je Davidov, ki ga je zložil, kakor več drugih, v veliki stiski, ko je bil preganjan od svojega upornega sina

Absalona. V tej veliki stiski prosi Boga za hitro pomoč, naj mu kar prihiti pomagat, ker sila je velika, sovražniki hudo pritiskajo nanj, se veselijo njegovega ponižanja in ga zasmehujejo. Naj jih zavrne in osramoti in naj mu dá zmago nad njimi! Te misli so izražene v 1. 4. in v 6. in 7. vrsti. Vrsta 5. pa hoče reči: Ako ga Bog usliši (Davida), potem se bodo vsi dobri ž njim veselili in Bogu hvalo dajali.

Ta psalm je prav primeren, da ga tudi mi večkrat molimo, ki smo istotako v velikih stiskah tukaj na zemlji. Namesto Absalona si mislimo mi druge sovražnike, zoper katere potrebujemo božje pomoči. Lahko si mislimo pri tem na časne stiske in potrebe, v katerih nam je tudi potrebna pomoč božja. Še bolj pa mislimo na dušne sovražnike: na hudobnega duha, ki našo dušo zalezuje in nam po (dušnem) življenju streže ter se nam škodoželjno posmehuje, ako nas je kaj vjel v svoje mreže, in na vse nevarnosti in skušnjave, katere vedno preté naši duši in našemu zveličanju. Če je David Boga tako silno prosil za hitro pomoč, moramo tudi na Boga nekako pritiskati, da nam gotovo in pravočasno pomaga. Naša duša je vsak dan v nevarnosti, da zgreši svoj cilj in zapade večni nesreči. Kjer se gre za reči tako neskončne imenitnosti, treba je le silnega klicanja, da nas Bog obvaruje tolike nesreče.

Lahko si mislimo pri tem psalmu tudi na kakega posebno sovražnika; bodisi da se nam v časnem oziru kaka krivica godi, da smo v kaki stiski; ali pa nam je pred očmi kaka posebna dušna nevarnost, skušnjava in greh, zoper katerega se imamo vojskovati in nas preti v brezno potegniti.

Končno pa lahko mislimo pri tem tudi na splošne stiske in potrebe krščanstva, na sv. katoliško Cerkev, katero sovražniki preganjajo, ji po življenju strežejo in jo zasramujejo. Naj bi jih Bog ponižal in osramotil in nam dal zmago nad njimi; vsi zvestiotroci se bodo te zmage veselili in Bogu hvalo dajali.

Vsak psalm se končava s slavospевom sv. Trojici: Čast bodi Očetu ... Opozarjamo pa, da mora tukaj ljudstvo odgovoriti vse samo, torej tudi: kakor je bilo v začetku, tako zdaj ... To pa zato, ker mora prihodnji verzikelj zopet duhovnik začeti.

V. Pomagaj svojim služabnikom.

O. Ki v te zaupajo, moj Bog.

V. Bodi nam, Gospod, močan stolp.

O. Pred sovražnikom.

V stolpe, trdnjave ljudje beže ob času vojske pred sovražniki. Stolp torej pomeni bramba, varstvo: varuj, brani nas s svojo močno roko pred sovražnikom! Sovražnik je tukaj predvsem dušni sovražnik.

V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas.

O. In sin krivice naj se ne loti nam škodovati.

„Sin krivice“ je hudobni duh, pa tudi hudoben človek, ki je pomočnik hudičev. Ne prosimo brez vzroka tolikokrat božjega varstva zoper peklenskega sovražnika, saj je res naša duša v veliki nevarnosti pred njim, ki nas vsak dan s vso silo in zvijačo skuša v neskončno nesrečo pripraviti.

V. Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih.

O. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

Zelo primerna prošnja! Zakaj, „če boš na hudobije gledal, o Gospod, kdo bo obstal!“ (Ps. 129.) Vse naše upanje ne sloni na našem zasluženju, ampak le na zasluženju Jezusovem in usmiljenju božjem. Bog naj bi tedaj ne gledal toliko na to, koliko smo ga žalili, ampak gledal na našo veliko slabost in pa na to, koliko je trpel za nas, ter nam prizanesel in nas milo sodil.

Zdaj pridejo prošnje za naše poglavarje, ki imajo za nas skrbeti, katerim smo torej dolžni povračati to skrb s tem, da zanje molimo: za papeža, škofa in cesarja. Potem za svoje dobrotnike, katerim se ne moremo bolje hvaležne izkazati, kakor če prosimo, naj jim povrne Bog z večnimi dobrotami. Za temi pa pride na vrsto prošnja za duše v vica. Dalje:

V. Molimo za svoje brate, katerih ni tukaj.

O. Pomagaj svojim služabnikom, ki v te zaupajo, moj Bog.

V. Pošlji jim, Gospod, pomoč iz svetišča.

O. In varuj jih s Sijona.

„Bratje“ tukaj, kakor marsikje, ne pomeni samo prave brate, ampak vse, ki so z nami kakorkoli v zvezi in nam na srcu: domači varihi, sorodniki, prijatelji in znanci. — Sijon

je sveta gora v Jeruzalemu, na kateri je bil tempelj, in svetišče je bil en del tempeljna. Sijon in svetišče naše je cerkev, zlasti najsvetejši kraj v cerkvi, tabernakelj, kjer prebiva Bog živ kakor v nebesih in odkoder razliva svojo milost in blagoslov. Odtod tedaj naj bi Bog razlil vse mogoče milosti na vse, ki so nam dragi, in katerih sreča, časna in večna, nam je pri srcu.

V. Gospod, usliši moje molitev.

O. In moje klicanje naj pride k tebi.

Te besede so izraz prav srčne in silne prošnje, v kateri priporočamo Bogu še enkrat vse, za kar smo ga že ali ga bomo še prosili, da bi nas pač ne „preslišal“ in nam ničesar ne odrekel.

Zdaj pridejo daljše molitve, katere duhovnik sam moli. V prvih štirih prav primerno prosi najprvo za odpuščenje naših grehov, potem pa za odpuščenje kazni, ki smo jih z grehi zaslužili.

Zatem pridejo daljše molitve za papeža, škofa in cesarja. Nazadnje pa pridejo prošnje za razne potrebe: za nas same, da bi mogli Bogu vredno in vedno bolje služiti, potem pa — kakor je naša dolžnost — tudi za druge, za žive in mrtve, da bi vsi srečno svoj večni cilj dosegli.

Na koncu se izreče trikrat Amen, kar naj bi tudi vse ljudstvo izgovorilo; s tem hočemo

še enkrat potrditi in takorekoč pribiti vse, za kar smo prosili: da, tako je, tako bodi, tako se zgodi!

V. Gospod z vami. — O. In s tvojim duhom. (Dominus vobiscum. — Et cum spiritu tuo), kar se proti koncu reče, je lepo krščansko voščilo, ki ga mašnik tudi med sv. mašo večkrat ponavlja in se pri tem k ljudstvu obrača. To je neko duhovno občevanje med duhovnikom, zatopljenim s sveto skrivnost, katero vrši, in med verniki, ki ga morajo v duhu spremljati. Naj bo Bog ž njimi, jim mašnik želi, in oni mu ravno tisto željo vračajo, prav po besedah: „Kjer sta dva ali trije (ali tudi več) zbrani v mojem imenu, tam se jaz tudi med njimi.“

Mislimo, da ni odveč, če smo vam te molitve, katere bomo od zdaj mnogokrat molili, malo bolj na drobno razložili, da boste bolj lahko mislili na vse posameznosti in tako z večjim pridom molili. Naj bi le res opravljali te molitve, kakor bi morali vse, z neko srčno sveto silo; z živim prepričanjem o naši veliki revščini in potrebi, v kateri si sami ne moremo pomagati, pa z ravno takim prepričanjem, da z božjo pomočjo lahko premagamo in dosežemo vse; in s tako silo, da bi se Bog ne mogel ustavljati, da bi nas ne uslišal!

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

IV. Zakaj častimo Srce Jezusovo.

b) Srce Jezusovo je najljubeznivejše srce.

Najkrepkejši nagib k delu in požrtvovalnosti je bila vedno ljubezen. Tistemu, ki ljubi, ni nobena težava prevelika, da doseže svoj namen. Po ljubezni hrepeni vse naše srce. Kolika sreča bi bila za vsakega, najti prijatelja,

kateremu bi mogel popolno zaupati, vedno pri njem dobiti prav svet, na njegovem srcu se izjokati od prevar sveta, v njegovi ljubezni dobiti spodbudo za novo delo... Oh, na svetu ga ni! Ljubezen pa vendar želimo imeti. — Predno odpremo komu svoje srce, hočemo videti njegovo dejansko ljubezen do nas, potem se mu tudi mi v ljubezni izročimo.

Za tako ljubezen so še divjaki najbolj občutni. Razen milosti božje je gotovo pri vseh misijonih v paganskih deželah delovala bolj velika ljubezen misijonarjev, kakor njihova beseda. „Otročiči, ne ljubimo le z besedo in z jezikom, ampak v dejanju in v resnici.“ Tako dejansko ljubezen nam je hotel pokazati božji Odrešenik, da bi se malo bolj vnelo naše mrzlo srce. Na njem občudujemo najljubeznivejše srce, če gledamo na misli, želje, besede ali dejanja.

Njegove ljubezni gotovo ni potrebno razlagati. Kaj ga je spravilo iz nebes na svet, v naročje Marijino, v jaslice, v Nazaret in na križ? S prestola večnosti in slave je gledal uboge ljudi: kakor črni, viharini oblaki so se dvigale gore hudobije, nesramnosti in malikovanja; povsod nevednost, strast, napuh, greh, obup in smrt; nazadnje pa večno pogubljenje. Božje Srce je bilo ganjeno. „Mislim sklepe miru in ne pogubljenja.“ Sin božji sprejme naše neizmerno ponižanje hlapca, življenje revščine, težkega dela, popolne pokorščine, zaničevanja in preganjanja, in sramotno smrt na križu. „Naj se zgodi, saj se gre za čast božjo, za rešenje padlega človeka, za srečo milijonov; naj se zgodi!“

Svoje želje in namene nam je povedal v svojih naukih in posebno v onih čudovitih prilikah, o vinski trti, zgubljeni drahmi, gospodarju, ki je napravil ženitnino. Vse te prilike, vse dihalo ljubezen njegovega Srca, po kateri se želi vedno bolj z nami združiti in zgubljene ovce zopet nazaj dobiti. — Če bereš priliko o zgubljenem sinu, ali se ti ne zdi, da vidiš v žalostnem očetu svojega Odrešenika, ki žaluje nad dušo, katera ga je zapustila; ali ne vidiš svojega Jezusa, ki ne more skriti veselja in solz, ko se vrača zgubljeni sin. Poglej, kako ga kliče k sebi, opominja in prosi, ko ga vidi pri svojih nogah in spozna grešnik: grešil sem, nisem več vreden tvoj sin imenovan biti, le poglej, kako ga sprejme v svoje naročje, joka nad njim, pritisne na srce in zopet sprejme za svojega otroka. — Mi spoznamo v njem svojega pastirja, ki je hodil okoli in povsod dobrote skazoval. V njegovi čedi so skoro sami bolniki. Potrpljenje ima z nehvaležnimi, z lastno roko ozdravlja rane:

slepim vrača luč spoznanja, da vidijo, kaj jim je storiti; hromi in hruljevi se vzdignejo na njegovo besedo, da morejo pri vsi slabosti storiti, kar od njih zahteva.

Da bi nobeden ne dvomil o njegovi ljubezni, jo je hotel sam z zgledom pokazati. Le poglej ga, kako sprejema otročiče! Cel dan je delal, zvečer je utrujen, apostoli odpravijo matere, toda Gospod hoče otročiče imeti. „Pustite male k meni priti in nikar jim ne branite!“ V naročje jih sprejema, na srce pritiska in blagoslavlja. Naj jih tudi oče in mati pozabita, on jih ne bo pozabil.

Vdova iz Najma je objokavala edinega sina. Materine solze so ganile Jezusa. „Ne jokaj!“ Njegova usmiljena ljubezen je vzbudila mrtvega sina.

Ali pa mara ta presveti in čisti Bog tudi za nehvaležne grešnike?

Klical jih je k sebi, z njimi se zgovarjal, iskal je prijatelj grešnikov njih zveličanja. Vse del se je k mizi in jedel z grešniki in cestničarji. — V eni taki priložnosti je prišla k njemu Marija Magdalena, očitna grešnica, in padla k njegovim nogam. Ljubezen in kesanje sta ji dala solze in odpustil ji je vse, vse pohujšanje in vse nerodno življenje. O Magdalena, nisi ti prva iskala tega pastirja! On te je iskal v puščavi, trkal na duri tvojega srca in čakal, dokler ni videl tvojih bridkih solz, ki so kapale na njegove noge. Mnogo grehov ti je bilo odpuščenih, ker si mnogo ljubila; mnogo si pa ljubila, ker si bila še bolj ljubljena.

Poglej Odrešenika, ki sedi na Jakobovem vodnjaku, utrujen od dolgega pota, in čaka Samaritanke. Njegovo Srce jo išče in pripelje jo tja, kjer je iskala minljive vode, našla pa ono vodo, ki teče v večno življenje.

Koliko žalosti in solz mu je prizadelo nehvaležno mesto Jeruzalem zaradi svoje nespokornosti in trdovratnosti! Jeruzalem, Jeruzalem, kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor koklja zbira svoja piščeta, in nisi hotel!“

Vsi ti dokazi ljubezni, vzeti iz Jezusovega življenja, so za ubogega grešnika nekaj klic od zgoraj, ki mu kaže, kako usmiljen in dober je Bog, kako rad nam pomaga, če storimo, kar moremo.

Kako prijazno je občeval s svojimi učenci, ki so ostali tudi kot apostoli slabi ljudje, kako potrpežljivo prenašal njih slabosti! Juda ga je izdal in vendar mu pravi: „Prijatelj, čemu si prišel?“ Torej izdajavca imenuje prijatelja!

Apostolom je rekel pri zadnji večerji: „Ne bom vas imenoval služabnike, ampak prijatelje.“ Peter ga je zatajil, in Jezus? Ko so ga v smrt obsodili in ga peljali od Pilata, ga je pogledal tako milo, tako očitajoče, da je Peter spoznal, kako globoko je padel. Šel je stran in bridko jokal.

Ali nisi bil tudi ti svojemu Jezusu večkrat nezvest učenec? Ali se ga nisi večkrat sramoval, se bal očitno se potegniti za njegovo čast, za dobro in sveto stvar? Vsak tvoj greh, vsaka prostovoljna napaka, vsaka nepremagana strast je zatajenje ljubezni. Zaupaj, tudi tvoje slabosti prenaša potrpežljivi Odrešenik, milo te gleda iz tabernakeljna in čaka tvojih solz in tvojega poboljšanja. Ker je ljubil svoje, jih je ljubil do konca in v čudoviti ljubezni je našel sredstvo, da je mogel med nami ostati v sv. Zakramentu.

Največja in najlepša je pa ljubezen darovanja, ona požrtvovalna ljubezen, ko človek dá vse, kar ima, in še samega sebe za srečo drugih. Naš Bog je za nas vse dal, svoje življenje do zadnje kaplje krvi. Ko je na križu visel v zadnjih vzdihih in je rana pri rani pokrivala sveto telo, ko je že vse dal za nas, mu je ostala le še mati žalostna pod križem. Tudi njo nam je hotel dati, naj bo naša. Pogledal je s križa na učenca, katerega je ljubil in ki je pri zadnji večerji počival na njegovem srcu in rekel: „Glej tvoja mati!“ in materi: „Glej tvoj sin!“ — In Marija je vzela Janeza in nas vse za svoje otroke.

Ko je vstal od mrtvih in šel v nebesa, ni nehal za nas skrbeti. Poslal nam je najlepši nebeški dar, Sv. Duha. V nebesih prosi Jezus zdaj za nas in kaže Očetu svoje rane: „Oče usmili se jih, zanje sem umrl!“ Kjer se nahajajo kristjani, so duhovniki, so tabernakelji; povsod se sveti pred nebeškim Očetom preljubljeno Srce njegovega Sina, povsod mu kaže svojo neizmerno ljubezen: Oče usmili se jih, zanje sem umrl! To Srce je nam ognjišče prave ljubezni in resnične tolažbe. In

vsak, kdor je dobre volje, more poljubno zajemati, se okoristiti in obogateti z, največjim bogastvom.

Zdaj razumemo besede, ki jih je govoril Odrešenik sv. Jederti. Ko je bila enkrat vsa zbegana, je prišla žalostna pred tabernakelj. Gospod ji je dal počivati na svojem Srcu in je rekel: Tukaj moreš, varna pred vsako stisko, vselej dobiti tolažbo. Kadarkoli se boš pa od tega mesta oddaljila, se te bo zopet grenka žalost lotila, v resen spomin, da sem le jaz sam vsemogočni tolažnik.“ — Ali nimamo večkrat tudi mi dvomov in stisk, ali ni srce večkrat žalostno in zapuščeno? Kakor v temi tavamo brez luči, brez zvezde. In vendar želimo ljubezni, veliko ljubezni. Še nam sveti Srce Jezusovo. Obrnimo se k njemu kakor se otrok zateče k materi, kakor prijatelj k prijatelju in ga prosimo, naj bo le on naša luč, naša pomoč in naša tolažba. Naj nikar ne pripusti, da bi kdaj drugod miru in tolažbe iskali kakor pri njem in v njegovi ljubezni. „Gospod, tisti, katerega ljubiš, je bolan.“ Ozdravi me, — ki spoznam svojo revščino in slabost!

Da vas še bolj potolažim, naj vam pokažem tudi hrepenenje Jezusovo po naši ljubezni. Velika je sila ognja, ki požge vse, kar doseže zgorljivega, velika je sila rek, ki valijo vso množino vode proti morju, toda silnejša in močnejša je ljubezen Srca Jezusovega, ki želi z nami združena biti. Sv. Katarini iz Genuje je Gospod rekel, da ni zavoljo svoje velike ljubezni nikdar tako nevoljen na ljudi, da bi jih še vedno ne ljubil. On vzbuja grešnikom dobre misli in jih pokrepčuje, da jih pripelje do nadnaravnega združenja s seboj. To je zadnji namen vseh trudov in vsega trpljenja, to cilj zakramentov in vseh drugih pripomočkov, ki jih je ustanovil. Pomisli malo bolj natančno ljubezen! Ni me še bilo, Srce Jezusovo me je že ljubilo; bil sem malo dete, ko je že hrepenelo po meni; zame je bdelo, zame skrbelo. To Srce čaka tako stanovitno moje ljubezni, da stoji pred durmi mojega srca in prosi vedno ljubezni: „Glej pri vratih stojim in trkam.“

Sv. Jederti je Gospod razodel, kako čudovito bije njegovo Srce z dvojnim vtripom. „Vsak vtrip“ je rekel, „je namenjen le zveli-

čanju ljudi. Prvi vtrip mojega Srca je za grešnike. Zato govorim brez prenehljaja s svojim nebeškim Očetom, ga tolažim in prosim zanje usmiljenja. Potem se obrnem k izvoljenim in jih vspodbujam, naj v bratovski ljubezni molijo za grešnike in opravičujejo njih napake; nato govorim sam z grešniki, kličem jih, vedno pripravljen odpustiti, k pokori, in čakam z neizrekljivim hrepenenjem njih spreobrnjenja.

Drugi vtrip mojega srca je namenjen pravičnim. Govorim najprej Očetu, naj se veseli z mano, da je bila moja kri za pravične s tolikim pridom prelita, ker občutim nedopovedljivo veselje, prebivati v njih čistih srcih. Potem pokličem nebeške duhove, naj me hvalijo zaradi čudovitega življenja mojih svetnikov in se mi mesto njih zahvalijo za vse dobrote, s katerimi sem jih obsipal in jih še obsipam. Nato se obrnem na svoje izvoljene in jim na razne načine skazujem svojo ljubezen ter jih vžigam vsak dan, vsako uro, dokler bodo na zemlji, rasti v njej ljubezni. — Ali se nam more potem čudno zdeti, da ima vsak, kdor je okusil to ljubezen, vedno večje hrepenenje rasti v popolnosti? Kdor je enkrat res začel Jezusa ljubiti in zanj delati, ne najde nikjer drugod tolažbe, ne miru, kakor v Jezusu samem. Hodili bodo od stopinje do stopinje v vedno večji gorečnosti.

Gospod, ti si rekel: „Kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce.“ Mi moremo biti pač drag zaklad v tvoji zakladnici, ker vedno misliš na nas! Kako čudovita je tvoja ljubezen, katero ljudje tako malo poznajo! Zakaj ne oznanujejo povsod tvoje ljubezni, zakaj se ne zatekajo k tebi vsi, učeni in neučeni, pravični

in grešniki, zakaj te vsi brez izjeme ne ljubijo?

O Gospod, čuditi se moram nad sabo, da sem še vedno tako mrzel, tako nestanoviten; čuditi se moram, da te moje srce vkljub toliki ljubezni vendar bolj goreče ne ljubi in se še vedno obotavlja, vse le tebi darovati! Jaz, grešnik te smem ljubiti! Kaj pravim: smem? Ti mi ukazuješ, da te moram ljubiti. Kdo sem, da se hočeš ponižati in svoje Srce z mojim združiti? „Kaj je človek, da se ga spominjaš in sin človekov, da ga obiskuješ.“ Moje telo je le kup prsti in pepela, moja duša grob tvojih dobrot, moje srce le nehvaležnost, moj spomin le pozabljivost, moj razum le tema, moja volja le slabost!

Kako je mogoče, da me ti ljubiš, kako mogoče, da pripustiš, da smem tebe ljubiti?

Nad to nerazumljivo ljubeznijo se čudijo angeli in svetniki. Hudobni duhovi nam pa zavidajo to srečo ter skušajo v nas uničiti delo ljubezni. Odtod skušnjave, nemir in zeganost povsod, posebno pa pri onih, ki niso zadosti skrbni, in premalo pazijo na male napake in slabo molijo. O duša, izroči se popolnoma svojemu Jezusu, ki je ljubosumen na tvojo ljubezen. „Sin, daj mi svoje srce!“ Hoče ga le sam imeti.

„O Srce Jezusovo“ tako je molila Marjeta Alakok, „tebe izvolim za svoje edino pribežališče. Bodi mi pomoč v boju, podpora v slabosti, moja luč in moj vodnik v zmotah življenja, sprava za moje napake! Ti posvečuj vse moje želje in dela; vse združim s tvojimi deli in ti jih popolno darujem, da k meni prideš in se z mano združiš!“ A. Oblak.

Sikstinska Madonna. (Slikal Rafael.)

Cvetoči maj — mesec Marijin.

Najlepši mesec v letu je cvetoči maj. Polje, livada in gozd se oblečejo v novo praznično obleko; kamor se obrne oko, povsod zazre mlado zelenje, novo bujno cvetje. Ptički v gošči veselo pojó, čvrčki čvrče v travi. Novo življenje je prišlo v naravo in človek se čuti sredi obnovljene narave mladostno veselega, pomlajenega.

Kako pomenljivo je, da je katoliška Cerkev ravno ta mesec posvetila posebno Mariji Devici, oni vzvišeni Gospej, ki je med vsemi cvetovi najlepši cvet ter je ubogemu človeškemu rodu prinesla prav nebeški sad, božje Dete Jezusa. Narava obleče svojo ženitovanjsko obleko v čast majnikovi Kraljici, obrnite tudi ve verne duše svoje misli, svoja srca k njej; častite jo, slavite jo! vam kliče Cerkev.

Začetek prelepe majniške pobožnosti pripisujejo sv. Filipu Neriju, ki je ves gorel za zveličanje duš ter posebno skrbel za to, da se je širila pobožnost do matere Gospodove. Ta sveti mož, ki je posebno ljubil mladino, je opazil, da je mesec majnik za mlade ljudi najnevarnejši mesec. V srce ga je skelelo, da ravno v tem času ni mogel brzdati strasti mladine. V tej žalosti se mu porodila blaga misel: zateče se h Kraljici devic ter postavi mladino v mesecu majniku pod njeno posebno varstvo. Zato je goreč podučeval mlade ljudi, kako naj ta lepi, a njihovi nedolžnosti tako nevarni mesec sveto preživé. Priporočal jim je, naj opravljajo pobožnosti pred Marijinimi kipi, podobami in altarji, če le moč naj vsak dan gredo k sv. maši in krščanskemu poduku, naj molijo mnogo, se vadijo v čednostnem življenju ter opravljajo dobra dela usmiljenja; slednjič naj gredo vsi sredi ali vsaj konec

meseca k sv. obhajilu. In glejte lepe uspehe! Postal je ta mesec blagoslovljen; prinašal je v bogati meri cvetov in sadov zveličanja v nezmerno veselje sv. Cerkvi.

Kakor je napotila ljubezen častilce Marijine, da so jej posvetili v tednu sobotni dan, vsak dan pa nekaj dragocenih trenutkov zjutraj, opoldne in zvečer, tako jim je taista ljubezen vdihnila blago misel, posvetiti jej cel mesec; in ker človek ljubljene osebi podari rad najlepše in najprijetnejše, kar ima, zato so izbrali kot darilo Mariji lepi majnik, ki s prenovljenjem narave in svojim novim krasnim kinčem tako rekoč duše vabi: prerodite se v milosti božji, kinčajte se z novimi čednostmi ter spletnite lepo pisan venec Kraljici vesoljnega sveta.

Oprijelo se je krščansko ljudstvo pobožnosti, ki je nudila posebno mladini najlepšega užitka; lepo praznovanje, pobožnosti, svete pesmi so odvrčale mladino od razuzdanega pregrešnega veselja. Ta nežna pobožnost do Marije je postala za njej zvesta srca vir novih milosti in kreposti, pa tudi vir srčnega, nedolžnega veselja.

A ta plodonosna pobožnost ni ostala omejena na nekatere dežele, prekoračila je morja ter postala splošna, katoliška pobožnost, pod varstvom sv. katoliške Cerkve, ki jo je obdabila z mnogimi odpustki. V vseh petih delih sveta ima neomadeževana Kraljica nebes svoje zveste otroke, ki jo časte in proseč roke stegujejo proti njenemu prestolu. Časti jo ubogi ribič ob obali morskí kakor indijanski lovec v samotni ameriški; časti jo mornar na razburkanem morju ter napol-divjak v gozdu. Res dobesedno in vedno ter povsod se imenujejo preroške besede Marijinega slavošpeva:

Glej, odslej me bodo blagrovali vsi narodi! Otroci in odrasli, priprosti in učenjaki, pastirji in kralji, dete v materinem naročju in starček na robu groba, vsi polagajo svoje molitve in srca pred noge one presrečne, katero kličejo vsa stoletja svojo Mater.

In mi Slovenci, ki nas tako radi nazivljajo narod Marijin, da bi zaostali za drugimi narodi v ljubezni do Brezmadežne? Ne! V slovenskih srcih klije iz davnih časov že iskrena ljubezen do Marije. Stalne, kamenite priče te ljubezni so številne cerkve, Kraljici nebes posvečene, njene sloveče božja pota n. p. sv. Višarji, Brezje itd.; o tej ljubavi do Marije pričajo premnogi njej posvečeni altarji, neštete podobe Marijine, bratovščina Marijinega Srca, ki se je med prvimi vpeljala na Kranjskem, ter globoko vkoreninjena navada, da se moli skoro po vseh hišah zvečer sveti rožni venec. A ta ljubezen do Marije se kaže s podvojeno močjo v Slovencem tako priljubljenih šmarnicah, ki so se začele v Ljubljani krog l. 1855 v šenklavski stolni cerkvi. Ko so jih vpeljali v Šenklavžu, si je ta mila pobožnost koj pridobila srca vernih Slovencev; trumoma so drli ljudje v stolno cerkev k „Šmarnicam“. Ranji stolni prošt Zupan je pridigoval, na koru pa so peli šenklavski pevci in pevke Marijine krasne pesmi, ki jih je slavni Gregor Rihar od dne do dne sproti za celi mesec majnik skladal. Ljudstvo je bilo kar navdušeno. Iz stolne cerkve pa so se šmarnice širile urno po župnijah na deželi; skoraj povsodi se je mesec majnik slovesno praznoval, čitalo se je berilo o slavi Marijini, razlegale so se krasne šmarniške pesmi Riharjeve, ki so v kratkem postale last naroda in utrjevale sosebnost v srcih mladine ljubezen do Marije; razlegale so se pesmi, ki so jih čuli v cerkvi, zunaj na polju, v gozdu, sredi vasi; prepevala sta jih oratar in plevica. In kdo ne pozna prekrasnih „Šmarnic“ Jeranovih, Volčičovih, Krčonovih in drugih pobožnih pisateljev? Ti možje z Riharjem imajo največ zaslug, da so se Slovencem šmarnice tako omilile, da se vrše spodbudno skoro v vsaki farni cerkvi, a tudi v vsaki boljši hiši postavijo in okrase Mariji lep in prijazen šmarnični ottarček.

Spet kliče na venčani maj,
k Mariji nas kliče v svet raj;
Cvetlice goščave
si venčajo glave,
raduje se polje in gaj!

Da, zopet nas kliče prekrasni maj, kliče vsa slovenska srca, da naj se tudi letos z novo gorečnostjo vnamejo za nebes Kraljico. Da, rasti, goreti mora ta ljubezen do Marije v srcih slovenskih, to želi na vso moč vaš resnični prijatelj „Bogoljub“. Zato vam pa blagohotno da sledeče nasvete, kako posvečujete vsi mesec majnik povsodi, kjer se glasi slovenska beseda:

1. Postavi si doma na spodoben kraj podobo preblazene Device Marije, okinčaj jo s cveticami in olepšaj, kakor veš in znaš. Pred to podobo Marijino opravljaj šmarnice vsak večer, sam ali še bolje cela družina. Kdor pa le more, pa idi v cerkev k šmarnicam in stori kaj za olepšanje šmarničnega altarja v cerkvi.

2. Vsako jutro daruj vsa svoja dela cellega dneva po rokah prečiste Device Jezusovemu presv. Srcu.

3. Ako ti je mogoče, bodi vsak dan pri sv. maši.

4. Skleni, da se boš vojskoval cel ta mesec z vsemi svojimi močmi zoper svoj poglavitni in navadni pregrešek, hkrati si pa prizadeval vaditi se čednosti, ki je temu pregrešku nasprotna.

5. Vse svoje molitve: rožnivenec, litanije, bratovske molitve opravi pred šmarničnim altarjem v cerkvi ali doma.

6. Sprejmi tekom meseca gotovo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa; s tem napraviš majniški Kraljici največje veselje.

7. Spodbujaj prijatelje in znanke, da se pridno udeležujejo šmarnic. Posebno člani Marijinih družb na noge! Širite in priporočajte šmarniško pobožnost! Opozorim tudi na odpustke, ki jih postane deležen, kdor je pri soten vsak dan pri šmarnicah v cerkvi, ali pa če jih opravi doma pred Marijino podobo.

Storite tako! Bogati sadovi ne bodo izostali, pa tudi ne morejo izostati. Kaiti ako se toliko otrok deviške Matere zbira krog šmar-

ničnih altarjev ter nanje polaga svoja srca in iskrene prošnje, bo gotovo Marija z milostivim pogledom se ozrla na nas častilce svoje ter razprostrla med nami svoj materni plašč. Pomlajene bodo naše duše, v naših srcih se bodo zbudili novi dobri sklepi, ki bodo prinesli za nas vse obilo sadu — bogoljubnih del; naša srca bodo postala živ šmarnični vrt nebeške

Kraljice. Tako bomo tudi zagotovljeni, da nas kedaj pripelje naša nebeška Matí v raj, kjer zeleni in cvete večni majnik.

Le kliči nas venčani maj,
le kliči k Mariji nas v raj!
Da večno veseli — tam slavo bi peli
Mariji, o Jezus, nam daj!

Teotim.

Šmarnični sonet.

Oj šmarnice, cvetice milo-krasne,
ki na oltarju v šopek zal ste zbrane:
k Mariji z vonjem vabite kristjane,
da v srcih jim ljubav do nje ne vgasne.

Pobožnosti ste ve podobe jasne,
dihete venete Mariji vdane,
da zanjo vnele bi še té zemljane,
ki iščejo preveč dobrote časne. —

Kot šmarnice naj zdaj bo moja duša,
k Mariji vse naj vabi njena lira,
vse zanjo pridobiti naj poskuša.

Ko pa prstena ji posoda shira,
zagrne isto zemlje temna ruša,
naj pri Mariji v raju strune vbira!

Br. Gervazij.

K Jezusu po Mariji!

„Kdo ne izprevidi, da ni gotovejšega sredstva se združiti s Kristusom in po njem postati otrok božji ... kot po Mariji.“

Pij X. v okrožnici 2. febr 1905.

III. Pismo.

V Kristusu ljubljena Angela!

Kako je sedaj v naravi vse živo in veselo! Pomladni solnčni žarki so privabili iz tal vse polno raznih cvetk; vsa narava je premlajena, in ptički že skakljajo po vejicah in veselo prepevajo.

Lažje bije človeško srce, ko zre naravo v novem življenju, in še posebno, če pomisli, da so vse te cvetke in to drobno žvrgolenje kakor priprava za slovesni praznik kraljice majnikov.

Tudi v Tvojem srcu, draga Angela, se poraja (tako se mi zdi) nova pomlad. Žarki milosti božje so pregnali mrzloto Tvojega srca, ki je hotela Tvoje srce zamrzniti pred ljubeznijo do Boga in Marije. Iz zadnjega pisma se spozna, da se pričinja novo življenje. Rad tudi vzamem na znanje Tvoje opravičenje, da sama nisi mislila tako hudo, ampak si mi povedala le mnenje nekaterih

drugih ljudi. Ne bodi vznevoljena, ako Te opozorim, da v prihodnje bolj previdno govoriš, in da ne posnemaš tistih ljudi, ki veliko govore, a prav malo mislijo. Sedaj pa dalje!

Danes Ti hočem nekoliko opisati, kako se v Marijini družbi najlože razširja in utrjuje trojno božje kraljestvo.

Kraljestvo imenujemo deželo, v kateri je n. pr. cesar ali kralj gospodar, ki daje zapovedi in povelja, prebivalci pa jih morajo izpolnovati. To je zemeljsko kraljestvo. Tukaj pa nečem govoriti o tem, ampak duhovnem božjem kraljestvu, ki je trojno: 1. kraljestvo božje v nas samih, to je nevidno kraljestvo milosti; 2. zunanje vidno božje kraljestvo, to je katoliška Cerkev; 3. prihodnje, večno božje kraljestvo in to so nebesa. Marija je kraljica tega trojnega kraljestva božjega, in to božje kraljestvo pride k nam po Mariji.

1. Kraljestvo milosti božje se ustanovi v našem srcu s posvečujočo milostjo božjo, s katero in po kateri pride v naša srca Bog, ki je kralj naših src. S posvečujočo milostjo se vlije v srcé tudi vera, upanje in lju-

bezen božja, in po teh čednostih vlada Bog v naših srcih. V veri se podvrže naš um Bogu, v upanju in ljubezni se pa človeška svobodna volja popolno Bogu daruje in uklone, da tako cel človek služi Bogu kot svojemu gospodu in kralju.

To skrivnostno kraljestvo pa se pričinja, utrjuje in razširja po Mariji, in v bojih, ki se prav pogosto bijejo v tem kraljestvu in za to kraljestvo, pa ima človek v Mariji najboljšo obrambo in moč.

Po Mariji smo dobili Jezusa, ki je zaslužil milost, in po mnenju cerkvenih učnikov se nam vse milosti dele po Mariji. In v koliko grešnikov srca, v katerih je bilo razdejano to kraljestvo, je zopet prišel Bog — kralj in vzel v svojo posest ravno vsled priprošnje Marijine, to nam spričujejo brezštevilna čudežna spreobrnjenja.

In koliko bojov mora bojevati človek, da ohrani vero, da ostane trden v upanju, da ljubezen ne omrzne! Povsod je človek, ki živi med brezvernimi in razuzdanim svetom, izpostavljen mnogim nevarnostim. Dan za dnevom mora poslušati protiversko govorjenje; v brezverskem duhu spisanih knjig je cele gromade; strup nevere prihaja po slabih časopisih, in človek si lahko dušo zastrupi, da komaj ve, kdaj se je zgodilo. Čednostno življenje po veri se smeši, hudobija se hvali. Nič čuda, da jih toliko izgubi vero in zaide v pregrehe. Kje dobiti pomoči, dobrega zgleda, koristnega sveta?

Pojdimo k Mariji in se od nje učimo prave vere! Njeno življenje je bilo življenje po veri. Zaradi njene žive vere jo je navdihnena od sv. Duha blagrovala Elizabeta rekoč: „Blagor Tebi, ker si verovala!“ (Luk. 1, 45.) Tudi najhujše trpljenje ni omajalo njene vere. Ko je Kristus trpel, so ga zapustili apostoli, njihova vera je omahovala. Marija pa je šla tudi na goro Kalvarijo, kjer so njenega Sina kot hudodelca pribili na sramoten križ in ga zasramovali. Marija pa je vender verovala, da je on, ki visi na križu, Sin božji. Tukaj pod križem je stala in meč bolečin je prebadal njeno dušo, ker je tako zelo ljubila svojega Sina, ki je umiral na križu.

In tako življenje po veri pospeševati ima Marijina družba za svoj poglavitni namen, v življenju Marije najlepši vzor, pri Mariji najboljšo pomoč.

2. Drugo božje kraljestvo je katoliška Cerkev. V tem kraljestvu je Kristus sam kralj; vlada pa po svojih vidnih namestnikih, po papežu in škofih. Postave tega kraljestva so božje in cerkvene zapovedi. Podložniki bi morali biti vsi ljudje, in vsi bi morali natančno izpolnovati božje in cerkvene zapovedi.

Toda kraljestvu božjemu sv. Cerkvi je nasproti kraljestvo satanovo, kraljestvo greha. Pripadajo mu oni, ki nočejo verovati in zapovedi božjih izpolnovati, ampak greše in tako pridejo pod oblast satana. „Kdor namreč dela greh, je suženj greha“ (Jan. 8. 34.).

To kraljestvo se vedno bojuje proti sv. Cerkvi, katero hoče učiniti, ali pa ji vsaj kolikor je mogoče škodovati. V teku 19. stoletij je imela katoliška Cerkev prestatati najhujše boje. In h komu se je zatekala v teh stiskah? Kje dobivala pomoči?

V teh stiskah so se papeži, škofje, duhovniki in pobožni verniki zatekali k Mariji in tu dobivali pomoči. Brezštevilnokrat se je Marija pokazala kot ona mogočna gospa, ki je sovražnikom strašna kot zvrščena vojna četa. Najslavnejše zmage nad sovražniki so zadobili vojskovodje, ki so bili vneti čistilci Marijini, ki so ravno tako ali pa še bolj bili vajeni rožnega venca kot sablje in puške.

Tudi sedanji časi so zelo nevarni. Skoro povsod se bije ljut boj proti veri. Ponekod že iz šol odstranjujejo križ, vernikom jemljejo cerkve, duhovnike sramote in podlo obrekujejo. Povsod je pa močno nasprotovanje Cerkvi. Papež namestnik Kristusov je oropan svoje dežele in živi v jetništvu. V tem strašnem viharju se oči vseh katolikov zaupno obračajo na morsko zvezdo — Marijo. In kot posebno sredstvo, da se prerodi krščansko življenje in se utrdi, ustanavlja ravno v novem času sv. Cerkev Marijine družbe. Te naj so kakor trdnjave Kristusove, ki s svojo hrabrostjo, požrtvovalnostjo dajejo drugem zgled krščanske hrabrosti, ki so kakor dobro urejena vojna četa strašni satanu in svetu.

Ravno zaradi tega, ker so Mar. družbe opora za krščansko življenje, pa peklenški sovražnik Marijine družbe najbolj napada. A tem se ni bati. Zbrani pod zastavo Marijino, v varstvu Kraljice nebeške, bodo z Marijino pomočjo premagali vse sovražnike in po Marijinih sinovih in hčerah se bode utrjevalo vidno božje kraljestvo na zemlji t.j. sv. katoliška Cerkev.

3.) Tretje kraljestvo božje, kraljestvo večne slave, pa je v nebesih.

To božje kraljestvo spopolnuje kraljestvo milosti v človeku in vidno kraljestvo božje na zemlji, sv. Cerkev. In le tisti pride v nebeško kraljestvo slave, v katerem je Bog vladal že prej po milosti in kdor je bil ud sv. Cerkve.

Za kraljico tega kraljestva pa je od presv. Trojice izvoljena in kronana Marija. In kot tako je pozdravljamo: kraljica angelov, kraljica očkav . . . kraljica mučencev, kraljica devic, vseh svetnikov. —

In ta nebeška kraljica je tudi naša kraljica in naša mati. In mogočna je ta kraljica, ki kot mati božja s svojo priprošnjo premore vse. In plemenita je kraljica Marija: saj je iz kraljevega rodu Davidovega; še plemenitejša, ker je mati božja in je od nje Kristus hotel sprejeti človeško naravo. In usmiljena je, ki ve za vse stiske revnih zemljanov.

In če smejo oni ljudje Marijo imenovati svojo gospo, mater in kraljico, tedaj smejo še s prav posebnim ponosom Marijini sinovi in hčere jo zvati za svojo gospo, mater in kraljico, in ti smejo od Marije pričakovati posebne pomoči v skušnjavah in nevarnostih. In otroci Marijini smejo upati, da jim bo njihova

mati, ki je obenem kraljica nebes in zemlje, dala posebno prostor v nebeškem kraljestvu, ako jo že tukaj ljubijo, njene zapovedi, ki so obenem zapovedali njenega Sina, natančno izpolnujejo. Da, ti smejo upati, da jim bode Marija enkrat rekla: „Kdor je mene spoznal pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim Sinom.“ —

Naradije draga Angela še en svet!

Leta 1863. je v Anžulem na Francoskem umrl višji častnik in nadzornik kraljevih tovarn, Pakeron. Bil je cel mož, hraber vojak, veren kristjan, poseben častilec Marijin. Bil je neomadeževanega življenja, strog v izpolnovanju svojih dolžnosti, posvetnih in verskih. Predno je svojega sina poslal v veliko mesto Pariz na vseučilišče, kjer je bilo mnogo slabovernih ljubij, mu je za slovo rekel: „Moj sin! ko prideš v Pariz, takoj postavi svojo zastavo pod varstvo Device Marije, da vsakdo ve, kdo si. Črez 48 ur ne sme nihče tvojih součencev biti v dvomu o tebi, kakšni mislili da si. Bodi kristjan, priprost in svoboden. Pred vsem pa le ne omahuj! Kdor ima to čast, da je kristjan in ima Marijo za mater, pač ne potrebuje prositi za dovoljenje, da sme ostati pri svojem prepričanju. Tak ima pravico zahtevati, da se upošteva in da se spoštuje njegovo mišljenje. Tako sem se jaz že črez 40 let ravnal . . .“

Draga Angela! Ali bi ne bil nauk tega častnika tudi za te koristen? Naj le vsi vedo, da hočeš biti v s a Kristusova in v s a Marijina!

Obljubujem ti, da se te hočem spominjati pri sv. maši in ostanem za Te skrbeči

Marijan.

Pri Devici brezmadežni 15. aprila 1906.

Devici devic.

Najlepša med devicami,
poslušaj prošnje moje:
Naj grešno, revno to srce,
za vselej bode tvoje!

Res revno in nevredno je
da tebi bi služilo; —
pa vendar vedno vroče te
in zvesto je ljubilo.

Marija, vseh devic gospa,
usliši prošnjo mojo,
v globine mojega srca
začrtaj sliko svojo!

M. P.

Pod Marijinim varstvom.

(Zgodba.)

Nad mestom je tulil vihar, blisk je žarel in votlo gromenje za gorami je naznanjalo, da se skoraj vlije ploha. Med gromom in bliskom se je storila noč, katero so črni oblaki na nebu še povečali, da je bila tema kot v rogu.

Gospodinje so se prekrizevale in zapirale okna, da jih vihar ne pobije. Gorje mu, kogar zasači to neurje na cesti!

In glej, — tam po oni ulici, ki vodi iz mesta ven, se nekaj giblje. Desetletni deček Stanko si dela pot skozi dež in gosto temo. Nič ne moti pogumnega dečka, da je že premočen do kože, da teče voda-dežnica čez cesto čez in čez. Deček se ne boji viharja, ne goste teme — majhno stekleničico v rokah držeč, se zavije trdneje v suknico, si pomakne klobuk nižje na oči, in hiti dalje.

Med pokanjem šip in divjim tuljenjem viharja zaupno šepete Stanko: „Sveta Marija, usmiljena mati, izprosi pri ljubemu Bogu zdravje moji materi! Usmili se me, govori le eno besedico in zdravi bodo!“ In Marija je čuvala svoje dete in šlišala njegove prošnje; vendar je deček še pil iz keliha trpljenja.

V temi zadene po nesreči ob kamen, in se izpodtakne. Solze mu stopijo v oči, ko se iz cestne luže pobira blaten in umazan. — A kaj to; pri padcu je ubil steklenico z zdravili, katero je nesel iz lekarne svoji na smrt bolni materi. — Z obema rokama išče po luži, brska po blatu, a steklenice ni več; le ubito steklo mu naznanja, da je zdravilo steklo naprej po cesti — — „O Bog nebeški! kaj sem zdaj napravil!“ tarnal je Stanko in jokalo. „Doma čakajo oče ob postelji skoro že umirajoče matere; vsak čas me pričakujejo, ker to bo odleglo materi, kakor je rekel zdravnik, drugače je konec. Oh Marija, ti mi pomagaj iz te stiske!“ in zopet je zaplakal.

Kaj naj zdaj stori? Domu po denar ne more iti, zadnje solde so dali oče zdravniku. Za zdravila v lekarni pa je dala usmiljena sosedica; sedaj bi gotovo nič več ne hotela dati. Ali naj gre tje v lekarno, pove tam gospodu

vse natančno in po pravici in ga prosi, da napravi še enkrat zdravila za umirajočo mater, brezplačno? To bi se mu še najboljšje zdelo, vendar tudi ne upa iti, ker je lekarnar že poprej mrmral, da še po noči nima miru in je moral pol ure čakati. Gotovo bi bil mož hud, ko bi izvedel, da je steklenico ubil in kdo ve, če bi mu ne pokazal duri?

Glasno jokaje ugiblje, kaj mu je storiti. Slednjič se ožunači in se obrne nazaj v mesto.

„In če tudi me boče tepel, četudi ubil, da bodo le mati zopet zdravi“, tak sklep je napravil in ni čutil mraza in viharja. Zaupno je klical Marijo in se malo potolažil:

„Bom že gospoda lekarnarja prosil odpuščanja Pomagaj mi Marija, da se vse srečno izide!“

Pozno je že bilo, ko jo primaha tje k lekarni. In glej — hvala Bogu! V lekarni je še luč, ne bo treba zvoniti in klicati. Mogoče gospod še za katerega drugega napravi lek?

Ho, kaj pa to pomeni?! Stanko je pogledal skozi okno in videl, da se obnaša lekarnar tako, kot bi bil znorel. Nemiren leta po sobi gorindol —.

„Moj Bog! Moj Bog! Ti veš, da tega nisem nalašč storil, reši ono revo smrti! Čak, morda pa se še dá kaj storiti —“ in v naglici prečita recept za T. K. delavko; kje stane, to pa ni zapisano. Kako naj sedaj popravim veliko zmotu? Bog se me usmili, če ti ne pomagaš, sem danes umoril človeka, ki mi ni nič žalega storil. Strup sem poslal bolnici mesto zdravila. Moja čast, moji prijatelji, družina —!“

Kar utolažiti se ne more. Spomnil se je nazaj v tiste čase, ko je bil še bolj veren. Ko je namreč postal lastnik lekarne, je nad vrati prodajalne visela lepa podoba Matere božje z napisom: „Pri Mariji pomočnici“ in zdelo se mu je, da mu je šlo vse bolj po sreči tedaj. Toda nekaterim njegovih prijateljev, se je zdelo to premalo „moderno“ in niso mirovali poprej, dokler ni neko noč lepa slika zginila raz njegove lekarne.

In nocoj —, nocoj se je zopet spomnil na njo, ki jo je zavrzel.

„Marija pomočnica, mati najsvetejša“, — lekarnar je sklepal roki k nebesom — —.

Cin, cin — nekdo zvoni! Kdo je ob tej pozni uri?

Stanko vstopi, ter ves solzen, blaten in premočen milo prosi: „Prosim gospod, prav lepo prosim za odpuščanje“ — — od truda in strahu ne more nadaljevati.

„Oj jej, da, gospod, jaz sem, pa sem — bil tako nesrečen — —“.

Lekarnar ni mogel družega misliti kot to, da mu je deček prišel povedat, da je mati vsled zaužitih zdravil umrla. Zato deček še izgovoriti ne more, ko ga prehití:

„Ali so mati koj umrli — —“.

„Kaj, umrli so!“ vikne deček in glasno zajoka — —.

„Ja, jaz ne vem, če so umrli! Ali niso zdravila pili?“

„Prosim lepo, bil sem nesrečen, padel sem in steklenico ubil; zdravilo pa se je razlilo“.

„O, ti moj dobri Bog, torej si me rešil!“ vzdihne sam pri sebi lekarnar in se globoko oddahne. — „Pojdi sem, deček ljubi.“ In prinesel mu je slaščic. „Nič se ne boj, napravil bom novega leka, ker si priden dečko; zastonj ga dobiš, ker si priden. Veš preje pa ti nisem dal prave steklenice, in če bi tvoja mati tisto pili, bi jim bilo škodovalo . . .“

Novo zdravilo je bilo gotovo, a zunaj je bila tema kot v rogu. „Samega ga ne smem pustiti“, si je mislil previdni mož in je po-

klical sluga, ter naročil. naj spremi dečka do njegove koč.

Doma so vsi težko čakali Stanka. Poleg smrtnih težav, je mater tudi skrbelo, če se ni tam ob vodi dečku nesreča pripetila samemu v temi in dežju. Zato pa jej je koj odleglo, ko je zadonela na duri krepka slugova pest:

„He, hoj! odprite!“

Zdravila so pomagala in srečna družina je veselo hvalila Mater božjo za srečno rešitev. Prišel je drugi dan tudi lekarnar iz mesta k bolnici, videl je tu revno obitelj, družino delavsko, ki si s trdim delom služi vsakdanji kruh, ki pa je v vsej svoji revščini vesela in srečna, ker zaupa v Boga in Marijo in nosi mirno od Boga poslani križ. Videl je lahkomišljeni mož to družino, tajati se mu je jelo nekaj pri srcu in sklenil je postati drugačen.

Odslej je bil on velik dobrotnik te, in še marsikatero revne družine.

Ko pa je spomladno solnce začelo ogrevati po mestu in okolici, ko so rumene trobentice poganjale tam ob bregu, ko se je pomladil svet, tedaj pa se je tudi nad vratmi našega lekarnarja zablížčala nova svetla tabla z napisom: „Pri Mariji pomočnici“, pod njo pa je bila svetilka, v kateri je gorela luč vsako soboto, nedeljo in praznik. In nič se ni menil zato, če so mu svobodomislecí oponašali, da je to starokopitno itd.; saj je sam skusil, da uživa odslej zopet oni ljubi mir in zadovoljnost, ki ju je prej zgubil; saj je sam skusil, da gre človeku tedaj najbolj po sreči, če dela pod Marijinem varstvom.

„Marijin dom“ v Trstu.

Znano je, v kako nevarnih razmerah je ženski spol, posebno mlada dekleta v tujem kraju, posebno v tujem velikem mestu, kakor je Trst, kjer jih ne vidi skrbno materno oko, pač pa so izpostavljena grabežljivim jastrebom, ki prežé na nje, da jih zapeljejo v nepravnost in s tem v časno in večno nesrečo.

V Trst prihajajo dekleta iz bližnjih in oddaljenih krajev. Da bi se ta dekleta in sploh

ženski spol obvaroval na potu krščanskega življenja, da bi se utrdile v čednostih, ki morajo dičiti vsako pošteno žensko osebo, se je ustanovila Marijina družba „Marija Milostljiva“, ki šteje okoli 1500 članic, in je pod varstvom in nadzorstvom cerkvene višje oblasti. Marijina družba prav uspešno deluje. Svoje pobožnosti ima v armenski cerkvi, nima pa nobenega prostora, kjer bi se dekleta shajala, da

se medseboj spoznavajo in navdušujejo za krščanske nazore, kjer bi se jim s primernimi predavanji širilo obzorje njih stanu potrebnih vednosti, kjer bi v prostem času imele kako nedolžno zabavo, da se ne zgubé na pohujšljive kraje, katerih je dosti v velikem mestu. Da bi se temu odpomoglo, se je v Marijini družbi sklenila posebna zveza „Marijin Dom“.

utemeljitelj in s 1000 kronami pa častni ud. — Prispevke sprejema blagajničar g. Franc Guštin, kaplan pri novem sv. Antonu, pa tudi načelnik zveze g. kanonik Franc Kosec in poverjenice, ki imajo v ta namen od Zveze izdane poverjeniške knjižice.

Dozdaj se je med Slovenci v Trstu nabralo za ta namen okoli 7000 K. Sama na

Kdo je naučil ptičice peti?

Pravila so potrjena od c. kr. vlade in s posebnim blagoslovom od prevzv. gosp. škofa.

Zveza „Marijin Dom“ ima skrbeti za dušne in telesne potrebe, zato se toplo priporoča vsem človekoljubom, naj jo gmotno podpirajo. — Udnina znaša na leto 2 K, ustanovnina enkrat za vselej 20 K. Kdor plača 100 K, se upiše kot dobrotnik Zveze, s 400 K postane

sebi je to lepa vsota, a za ta namen še daleč premajhna, zato se vodstvo Zveze obrača do milosrčnih človekoljubov iz vseh slovenskih pokrajin, (ker iz vseh prihajajo dekleta v Trst iskat službe in v Marijini družbi in domu dobivajo zavetje in pomoč), z milo prošnjo, da se s katerikoli darom udeleže plemenitega delovanja, ki si ga stavlja „Zveza Marijin dom“.

Vojak pa vzoren družbenik Marijin.

V „Bogoljubu“ št. 4. toži neki gospod, da veliko vojakov opusti svoje pobožnosti, molitve, obiskovanje sv. Rešnjega Telesa, sv. mašo in sv. obhajilo, ker se nepotrebno boje, da jih bodo napadli zlobni in izprijeni tovariši. In res, kolikorkrat izve skrben voditelj Marijine družbe, da je ta in oni potrjen k vojakom, vselej ga zaskrbi, češ že doma se je težko varoval velikih grehov, že doma mu prava pobožnost ni šla nič kaj k srcu, že doma se ni vedno ravnal po družbenih pravilih, kaj pa šele v vojaškem stanu, kjer je toliko zapeljivcev in zapeljivk. Vrine se voditelju celo strašna misel, kaj če ta-le sedANJI Marijin sin postane ne le nezvest svoji, Bogu in Devici Mariji dani obljudi, ampak bo prišedši od vojakov namesto apostol bogoljubnosti celo satanov pomočnik pohujševaje in zapeljevaje druge! Saj je ravno splošna vojaška dolžnost tudi kriva verske malomarnosti in naraščujoče popačenosti med mnogimi Slovenci. Odvrni ti, Devica in varihinja Marija, od naših družb, od naše domovine take hude posledice! Da se je pa mogoče tudi v vojaškem stanu vrlo krščansko, da celo vzorno vesti ter tudi Marijini družbi zvest ostali, pokaže naj ta-le zgled, ki ga

ima zapisanega „Sodalenkorrespondenz“, list za Marijine družbe.

Dné 9. januarja t. l. je umrl v bolnici v Sarajevu četovodja sanitetne (bolniške) čete, Martin Haminger, doma z Zgornjega Avstrijskega. Katoličanom celega mesta je bila prav v veliko spodbudo zgledna pobožnost tega vojaka, kakršna se navadno ne nahaja pri vojakihi. Že ob 5. zjutraj se je na kolesu pripeljal pred cerkev, da bi bil pri prvi sv. maši. Velikokrat je pristopil k mizi Gospodovi, otroško pobožno s sklenjenimi rokami in rožni venec ovit okoli prstov. Moški Marijini družbi v Sarajevu se je Haminger pridružil kmalu po njeni ustanovitvi in redno je hodil k shodom. Njegovi višji so mu zelo zaupali. Med drugim so mu prepustili tudi skrb za kapelo vojaške bolnice. Kaj skrbno je pazil na to, da bi noben katoliški vojak ne umrl brez sv. zakramentov za umirajoče. Morda ga je Bog poplačal s tem, da je bolan za nevarno vročinsko boleznijo pri polni zavesti mogel prejeti sv. popotnico in sv. poslednje olje. Njegovo zadnje naročilo je bilo, naj voditelju Marijine družbe naznanijo njegovo smrt. Pogrebcev je imel jako mnogo, zlasti Marijinih družbenikov. A. B.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

V. Providenca

„Zaupal sem vate, o Gospod, na veke ne bom osramočen.“ (Ps. 30, 1.)

Vianej je bil že od narave nagnjen k veliki strogosti. Tako hudo se je zatajeval in pokoril, da se mora človek nehote spomniti na njegovega svetega patrona, Jezusovega predhodnika. Ko mu je nekoč rekel eden izmed njegovih kaplanov: „Gospod župnik, pravijo, da ste mogli poprej prestat brez hrane včasih po cel teden!“ mu je odgovoril preprosto kakor otrok:

„Ne, ne, prijatelj, to je pretirano; kar sam največ zmoget, je bilo to, da sem trikrat jedel v enem tednu.“

S to resnostjo je bila združena tudi nekaka strogost proti drugim, a dobrotljiva milost božja ga je naredila sčasoma milejšega, in kakor pri sv. Frančišku Saleškem, se je izpremenila tudi pri arskem župniku prirojena strogost v mehko ljubezen in usmiljenost. In kakor si je vzel prej sv. Janeza za zgled v pokori, tako je sledil zdaj še bolj ljubezni Zveličarjevi, ki je rekel: „Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil.“ (Jan. 13. 34).

Neka lastnost krščanske ljubezni je, da rada skrbi za najrevnejše in najbolj zapuščene. In za take je spoznal Vianej uboga osirotela dekleta, ki niso samo revne in zapuščene, ampak

so razen tega še po naravi slabotnejši od dečkov. Zato je sililo pobožnega župnika, pred vsem takim pomagati in ustanoviti posebno hišo za take deklice.

Zdaj za korom stare cerkve je bila nova hiša, ki je bila videti za ta namen pripravna. Stala je kakih 20.000 kron, a kje naj bi vzel Vianej toliko denarja? Njegovih navadnih dohodkov je bilo komaj zadosti za vsakdanjo miloščino.

Da bi zbral potreben denar za to hišo, je sklenil prodati vse, kar je imel. Skupička je bilo približno zadosti, da je poplačal hišo. Dal ji je lepo ime „La providence“, t. j. „Previdnost;“ s tem je hotel pokazati, da stavi pri tem delu vse zaupanje na božjo previdnost. In res mu je bilo pa treba zelo velikega zaupanja. Zakaj delo še nikakor ni bilo končano, čeprav je bilo zidovje za zavod že nakupljeno.

Kakor skoraj vsako delo božje, tako tudi Providenca ni s početka dosti obetala. Najprej so sprejeli dve siroti. A njihovo število se je kmalu povečalo, da je bilo treba dozdavati. Vianej bi bil rad kar največ duš rešil pogubljenja in se zato ni strašil novih stroškov. Posrečilo se mu je, zavod toliko razširiti, da je mogel sprejeti 60 deklic. Kako pa je mogel vzdrževati toliko ljudij, ko vendar zavod ni imel s kraja nobenega denarja? Vianej res ni imel kapitala, pa v svojem srcu je trdno upal na ljubeznivo skrb tistega, ki živi tudi vrabce in oblači lilije na polju. To zaupanje pa je bilo zaklad, ki je mogel varovati zavod pred revščino in stiskami. Res je bilo to zaupanje semtertje trdo skušano, a potem toliko lepše poplačano.

Nekdo, ki je opisal Vianejevo življenje, pripoveduje: „Neki dan ni bilo skoraj nič več moke, kruh je pošel in v celi vasi ni bilo nobenega peka. Osemdeset oseb je čakalo na hrano; kaj storiti? Prednica Benedikta Lazdé si ni vedela pomagati. Ena izmed učiteljic je rekla Ivani Mariji Šanej, ki je po navadi skrbela za peko: „Kaj pa ko bi iz te moke, kar je še je, spekli kruh in potem počakali, kaj bo? Ta ji je odgovorila: „Tudi jaz sem že mislila na to, pa prej moramo vprašati gospoda župnika; kar on reče, to pa naredimo.“ Šla je k Vianeju in mu rekla: „Gospod župnik, mlinar

nam ni poslal moke; te pa, kar jo še imamo, je komaj za dva hlebca.“

„Zamesite to malo, kar imate, potem pa zaprite niške in storite jutri, kakor da je vse v redu“, ji odvrne župnik. To so natančno izpolnile; in ko je drugi dan Ivana mesila testo, ji je kar pod rokami raslo. Prilila je vode, pa testo je bilo vendar vedno gostejše, tako da so bile niške naenkrat do vrha polne in so spekli iz te moke deset velikih hlebcev po dvajset funtov. Ta čudežni dogodek so pripovedovali ljudje, ki so ga videli na lastne oči: mi ne maramo nič pristaviti, ampak samo opomnimo, da je Gospod Kristus, ki je pomnožil ribe in kruh, obljubil svojim učencem, da bodo mogli delati take reči, če bodo imeli vero.

Drugikrat je zmanjkalo kruha, razen tega ni bilo pri hiši ne žita, ne moke, ne denarja. Tedaj je mislil Vianej, da ga je zapustil Bog zaradi njegovih grehov in se je že bal, da bo moral uboge otroke odsloviti. Predno je imel to storiti, je stopil še enkrat v kaščo, ves prevzet od strahu in skrbi. Tresel se je in odprl vrata, pa, o čudež, kašča je napolnjena z žitom! Od samega veselja je takoj tekkel k sirotam povedat ta srečni dogodek:

„Dvomil sem o božji previdnosti, otroci moji“, je dejal, „hotel sem vas odsloviti, pa ljubi Bog me je lepo kaznoval!“

Take so bile po navadi njegove besede, kadar mu je dala božja dobrotljivost tako ne navadna znamenja svojega varstva.

Ta dogodek se je kmalu razvedel po vasi, župan je prihitel pogledat čudežno žito in mlinar je zatrdil, da še nikdar ni videl tako lepega žita.

V poznejših letih je namignil župnik Vianej večkrat na ta čudež, ki ga je pripisoval priprošnji svetega Frančiška Regiškega, čegar relikvije je prej postavil v kaščo. Čez nekaj let je hotel škof sam župnika o tem zaslišati; prišel je kakor bi hotel pregledati faro in se je dal voditi po celi hiši. Ko sta bila v kašči, se obrne škof naenkrat k župniku, seže precej visoko z roko in mu reče: „Torej tako visoko je bilo žito kaj ne?“

„Ne, prevzvišeni gospod škof, do tukaj“, reče župnik preprosto in pokaže še višje gori.

Tako se je zgodilo še večkrat. Res je da so ti dogodki čudoviti, pa ne bomo se jim čudili toliko, če pomislimo, kaj je rekel Gospod sam: „Iščite najprej božjega kraljestva in vse drugo vam bo privrženo.“ (Mat. 6, 33).

Dobro je, je dejal pogostoma pobožni župnik, prepustiti se popolnoma, brez pridržka vodstvu božje previdnosti. Naši pridržki manjšajo njegovo usmiljenje, in naša nezaupnost odvrča njegove dobrote. Dostikrat sem mislil, da bi nam mnogo manjkalo, če bi se vzdignili iz svoje revščine. Torej živimo čisto mirno v trdnem zaupanju na dobrotljivo previdnost, ki

tako skrbi za naše potrebe. Bog vas ljubi bolj kakor najboljši oče, bolj kakor nas more ljubiti najnežnejša mati, samo podvreči se mu moramo s popolno vdanostjo in z otroškim srcem. Te uboge sirote še vaše prave hčere niso, ve niste njih prave matere, in vendar, ali dvomi katera od njih o vaši ljubezni in skrbnosti? ... Zaupanje, to je ravno tisto, kar Bog še posebno zahteva od nas. On je potem sam odgovoren za naše veselje in trpljenje, zato nam bo tudi pomagal po svoji pravičnosti in dobrotljivosti.“

Za naše fante.

Pozor, mladeniči po tovarnah!

Lansko leto sem pisal jaz — vojak cesarjev in Marijin — o nevarnostih, ki prete mladeniču pri vojaki; kako naj se drže, da bodo ostali dobri in poštene. Danes naj opomnim nekaj o nevarnostih, ki so združene za nas s tovarnami. — Ker se tovarne vedno bolj širijo in vedno več mladeničev zapušča kmetijski stan, ne meneč se za nevarnosti, ki jih čakajo zlasti v dušnem oziru, gotovo ne bo škodovalo o tem nekaj vrstic. Jaz vem iz lastne skušnje, kako hitro se zgubé mladeniči v tovarnah. Pridejo iz dobrih krščanskih družin, dobri pa neizkušeni; iz mirnih vasi med tak hrup, in med spridence iz raznih krajev, ki jih skušajo na razne načine, z lepa in z grda, z zasmehovanjem in zaničevanjem, da jih storé omahljive v krščanskem življenju. Tako začne mladenič opuščati molitev, sveto mašo itd., začne hoditi po gostilnah in slabih družbah, ter je kmalu izgubljen za vedno, ker nima nobenega nadzorstva. Zlasti ako mora stanovati v skupnih stanovanjih za samske delavce ali pa pri razuzdanih družinah.

Zatorej naj mladenič, če si hoče pri takih razmerah vero in poštenje ohraniti, pazi v tovarni in zunaj nje, s kom občuje, s kom sklepa prijateljstvo! Naj ne posluša nesramnih in veri sovražnih pogovorov! Napade naj zavrača odločno s krepkimi odgovori! Tega se je treba pa učiti; zato naj bere dobre knjige in časopise, da ima jasen pogled v življenje in njega namen. Pogosto naj prejema sv. zakramente! Vstopi naj v dotičnem kraju v Marijino družbo in izobraževalno društvo, kjer dobiva poduk v raznih njemu potrebnih stvarih.

Dragi slovenski mladeniči, na ta način bomo kljub velikim nevarnostim pokazali najlepše pred svetom in pred Bogom svoje junastvo, da smo vredni sinovi svojih očetov, ki so prelivali svojo kri „za krst častni in svobodo zlato“. Ne pa s tem, da bi se pobijali in hvalili, koliko smo izpili, koliko nedolžnih zapeljali, koliko ječ obiskali in kakšna je hrana na Žabjeku, kar se tolikokrat sliši!

Ukoviški.

Križ – naše upanje, naše rešenje.

(Prigodba).

V nekem francoskem mestu ob reki Loire (reci: Loar) je bilo videti v začetku preteklega stoletja berača, ki je vzbujal splošno pozornost. Vse njegovo vedenje je kazalo, da mora biti to omikač človek; zato so sodili, da ga je najbrž revolucija, ki je nekaj desetletij prej grozno divjala, pahnila v nesrečo. Kdo in odkod pa da bi bil, o tem se ni moglo nič izvedeti. Stanoval je v podrtinah nekega starega gradu, ki je bil svoj čas last neke bretonjske plemiške rodbine. Kedar je bila božja služba, je stal ob cerkvenih vratih, noter pa ni stopil.

Pri tej cerkvi je služboval duhovnik z imenom Sorel, ki nikdar ni šel mimo siromaka, da bi mu ne bil podaril miloščine. Ko ga tedaj več dni zapored ne vidi več ob cerkvenih vratih, poišče ga v njegovem bivališču, kjer je ležal bolan na smrt. V njegovem stanovanju je vladalo veliko uboštvo; na steni mu je pa visela podoba Križanega in dve zagrneni sliki.

Duhovnik tolaži bolnika in mu vlija zaupanje v srce. Revez pa zavzdihne globoko: „Ah, zame ni več milosti!“

„Prijatelj“, pravi duhovnik, „nikar vendar ne obupajte; tudi za nas je Kristus na križu umrl; on odpusti še danes vsakemu še tako velikemu pa skesanemu grešniku, kakor je odpustil nekdanj razbojniku na križu“.

Tedaj prime bolnik mašnika za roko rekoč: „Poslušajte, torej, mojo pregreho, in sodite, če mi more Bog še odpustiti.“

Jaz sem sin ubogega viničarja. Vzel me je pa bogat plemič na svoj grad v službo in za družbo svojemu sinu, ki je bil dve leti mlajši od mene. Ker sem kazal nadarjenost in pridnost, dal me je s svojim sinom vred v šolo, pošiljal me ž njim na potovanje, nazadnje me je pa izbral in napravil za svojega tajnika.

Prišla je revolucija. Da bi si otel življenje, je moj gospod prodal svoja posestva, denar naložil izven Francije, in je živel v Parizu skrit pod tujim imenom. Samo jaz sem vedel za njegovo skrivnost. Tedaj se je vzbudila v meni lakomnost, in sklenil sem sam pri sebi, da si

njegovo premoženje prilastim. Izdal sem svojega gospoda revolucionarjem, nastopil proti njemu kot priča, in obsojen je bil na smrt. Sin je bil v tujini in je bil rešen. Na cesti me je srečal voz, na katerem so peljali mojega gospoda na morišče. On me je zagledal med ljudmi, in zadel me je njegov pogled. Ta pogled mi ni izginil nikdar iz spomina in mi je napravljaj grozne notranje bolečine. Premoženja svojega izdanega gospoda se nisem mogel dotakniti; pustil sem vse in zbežal sem.

To je bila zgodba starega reveža.

Čudno je prihajalo pri srcu duhovniku med njegovim pripovedovanjem. Prebledel je in ko je končal berač svojo povest, zaklical: „To sta moj oče in mati! In ti tedaj moj nekdanji tovariš!“ . . .

Preplašen in zmeden je padel stari grešnik k nogam — sina svojega gospoda. Dvojnega maščevanja se boječ, od njegove strani in od strani Boga, je trepetal in zdihoval: Ali morem še najti usmiljenje?!

Toda mašniku ni hodilo na misel maščevanje; mislil je le, kako bi to grešno dušo, ki ima v kratkem prestat božjo sodbo, mogel spraviti z Bogom in mu nakloniti milost odpuščanja. Vzame križ v roke, in držeč mu ga pred očmi, mu vlija upanje in tolažbo v srce: Tudi zate je ta umrl, tudi zate tekla njegova kri, in on, ki je odpustil v zadnjih trenutkih hudodelcu na svoji desni, ima tudi zate pripravljeno usmiljenje in odprto Srce . . .

In tako je tudi bilo. Stari grešnik se je spravil z Bogom. Sin umorjenega njegovega gospoda mu je dal odvezo od zločina, ki ga je storil nad njegovim očetom, ter ga v Krvi božji opravega in s Telesom božjim pokrepčane poslal v večnost. — — —

Da, usmiljenje božje traja do konca; do konca naših hudobij in do konca našega življenja, — ne da bi predrzno grešili na njegovo milost, ampak da vemo, če smo grešili, da pri njem je odpuščanje in obilno odrešenje.

Križ — naše edino upanje, naše rešenje.

Misijonske drobtine.

Kršćanstvo na Sandviških ali Havajskih otokih. V sredi „Velikega morja“ ali „Tihega oceana“ med Azijo in Ameriko najdeš na zemljevidu „Sandviške ali Havajske otoke“. To je cela skupina večjih in manjših otokov. Največja med njimi sta Havaj in Molokaj, znan po velikem zavodu za gobove. Otočje šteje danes 163 tisoč prebivalcev različnih narodnosti. Podnebje je posebno zdravo, svet rodovit in bogat na različnih rudninah in ne manjka tudi naravnih lepote. Ves kraj se imenuje naravnost „raj velikega morja“. Tuje prebivalstvo se množi dan na dan in spodrivajo domačine, ki polagoma izumirajo. Leta 1832 je štelo otočje domačinov 132 tisoč in danes le še 39 tisoč. Naseljujejo se tam posebno Japonci, Kitajci, Portugalci, Angleži in Nemci. Katoličanov je blizu 40 tisoč, ki imajo svojega škofa. Poleg katoličanov živi tam še 36 tisoč protestantov, ki pa niso nič zagrizeni. „V lepi slogi živimo med seboj“, piše škof „in večkrat so že nam v časnih potrebah pritekli na pomoč.“ — Škofija ali prav za prav misijonsko okrožje (vikarijat) je zelo obsežno, ker so posamezni otoki zelo oddaljeni med seboj. Potrebuje se do štirideset ur, da se prevozi z brzoparnikom. — Posebna težava za misijonarja so različni jeziki, katerih potrebuje v dušnem pastirstvu. — Otočje je pod vladno „Zjedinjenih držav Severne Amerike“. „Vlada nas sicer ne podpira, pa tudi nič ne ovira. Na vsak način pa živimo svobodno in vlada nam varuje izvrstno

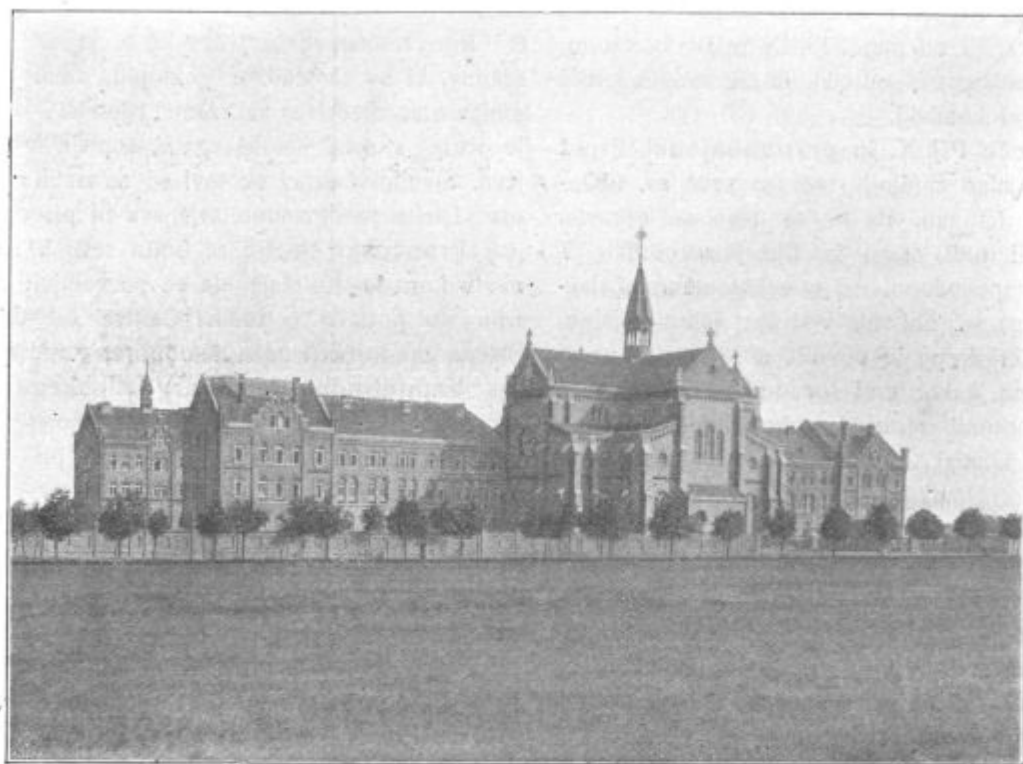
našo posest in pravice“, piše misijonar. — „Katoliška cerkev“, poroča škof, „smelo trdimo, pri nas cvete. Imamo 106 lepih cerkva in kapel, višjo šolo za mladeniče in drugo za deklice. Oskrbujemo veliko bolnišnico, vodimo sirotišnico. Tudi vedno več nas je. V preteklem letu smo krstili 1851 poganov in 136 protestantov“.

„Bodite usmiljeni, da najdete usmiljenje“. Sv. cerkev je res mati krščanskega usmiljenja. Poglejmo le, kako se porabijo viharji, darovani za sv. misijone!

Družba za „bolnike in umirajoče“ v škofiji Nagasaki na Japonskem je porabila v l. 1905 poslano darove tako-le:

Vzdržavala je na treh misijonskih postajah Kumamoto, Bivasaki, Nakaomaru tri lekarne za reveže in eno bolnišnico v Iatsuširo, kjer je dobilo 35 tisočev siromašnih ljudi zastoj zdravniško pomoč, obveze in zdravila. Poleg tega je oskrbela 25 gobovih v misijonski postaji Bivasaki. Vzdržavala je imenovana družba na treh misijonskih postajah šole za revne ljudi. Učencev je bilo 22 tisoč in od teh krščenih 486.

V misijonskem zavodu za razširjanje sv. vere v Rimu se je pripravljalo v preteklem letu na svoj poklic 138 mladeničev, in sicer 49 Evropejcev, 6 Afrikancev, 12 iz Azije, 49 Amerikancev in 14 mladeničev iz Avstralije. Sprejmo se v zavod osebe, katere priporočé škofje dotičnega kraja. Ravnatelj zavoda je

Misijonišče Sv. Gabriel pri Mödlingu blizu Dunaja.

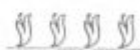
posebno zadovoljen z Azijati, posebno pa z nekim Japoncem po imenu Januarij Hajazaka.

V Mandžuriji še ne morejo misijonarji prosto občevati s posameznimi verskimi občinami. Če se je tudi sklenil mir, vendar promet in občevanje je še strogo prepovedano, kakor v vojskinem času.

Število vseh katoličanov v Združenih državah Severne Amerike znaša danes blizu 13 milijonov. Od preteklega leta se je pomnožilo za 200 tisoč. Živé v 14 nadškofijah in 90 škofijah. Cerkvá je blizu 12 tisoč, 427 več kakor v preteklem letu. Katoliških šol imamo 4281, kamor zahaja čez 1 milijon otrok.

Razgled po Cerkvi.

A) Po svetu.

Marijine družbe na Ogrskem. Po prizadevanju delavnega škofa Majlátha je ministerstvo zapovedalo vsem učnim zavodom, naj se dijakom dovoljuje ustanavljati Marijine družbe. Profesorjem veronauka pa naj šolske oblasti kolikor možno pomagajo pri ustanovitvi kongrega-

cij. Prav na Ogrskem so se svoj čas Marijine družbe sijajno razvijale; naj bi se zopet oživilo in okrepilo Marijino kraljestvo!

Zlato mašo bo obhajal čez dve leti svetí oče Pij X. V Bolonji, ki je središče italijanskih katoličanov, se je sestavil mednarodni odbor, ki bo skrbel, da se petdesetletnica proslavi.

Papež Pij IX. blažen. Z ozirom na mnoge prošnje, naj bi bil papež Pij IX. prištet blaženim, se je sedanji papež odločil, da se zadeva izroči preiskovalni komisiji.

Sv. oče Pij X. in prvoobhajanci. Papež Pij X. se silno zanima tudi za prvo sv. obhajilo otrok ter želi, da bi se tega sv. opravila udeleževali tudi starši in bližnji sorodniki. V Rimu je zapovedano, naj se velepomembna slavnost prvega sv. obhajila vrši kar najbolj sijajno. Za vso Cerkev pa je dovolil sv. oče vsem prvoobhajancem, kakor tudi sorodnikom do tretjega kolena popolni odpustek, ako obenem z njimi pristopijo k mizi Gospodovi in molijo na papežev namen. Upati je, da se bo na ta način obnovila lepa stara navada, ko so starši spremili svoje otročiče k prvemu sv. obhajilu in tudi sami prejeli najsv. Zakrament.

Zlata roža. Kakor poročajo z Rima, pošlje letos sv. oče zlato rožo princezinji Battenberški, bodoči španski kraljici. Papež hoče izraziti s tem svoje zadovoljstvo nad prestopom princezinje v katoliško cerkev.

Courrierski rudarji so večinoma soc. demokratje, a so pri pogrebu nesrečnih tovarišev, ki jih je zalotila žalostna smrt v jami, prav mirno in sočutno poslušali govor arrarskega škofa. Smrtna groza jih je hitro zmodrila, da so se zdramili iz verskega spanja. Oni rudokopi, ki so se rešili po 20dnevem postu v jami, se bodo šli zahvaljevat v Lurd čudotvorni Materi božji.

Prvi švicarski shod v proslavo Srca Jezusovega bo, kakor se naznanja, v drugi polovici avgusta pri Mariji v Puščavi (Einsiedeln). Znana božja pot in središče sloveče Švice je kaj primeren kraj za naznačeno svečanost Srca Jezusovega: Po Mariji k Jezusu!

Huda lakota na Japonskem. Vsled mrzlega vremena ni dozorel riž, glavno živilo ondotnih krajev. V navadnih letih se je pridevalo riža za 77 milijonov kron in v zadnjem letu le za dobrih 9 milijonov.

Okrog 680 tisoč ljudi je v skrajni sili in veliko jih je že lakote pomrlo.

Sarajevo. Godovni dan nadškofa Staudlerja je dal priliko, da so verniki dragemu nadpastirju izrazili na poseben način čuvstva udanosti in ljubezni. Zložili so 500 K., ki mu

jih je vlada odtegnila pri plači kot kazen za pokrščenje mohamedana. Zbralo se je 300 meščanov, ki so se vladiku poklonili. Škof se je ginjen zahvaljeval za izkazano vdanost, dar pa je obrnil v prid katoliškega časopisja v Sarajevu. Številni častilci škofovi so se vrstili do enure. Došlo je ogromno brzojavk in pisem.

Francoski škofje se bodo sešli k narodnemu koncilu 30. maja, da se posvetujejo z ozirom na postavo o ločitvi Cerkve od države. Sklepe predloži papežu v odobrenje.

Vzpodbudna smrt argentinskega prezidenta. 12. marca je umrl dr. Manuel Quintana. Opravil je skesano sv. spoved pri laplatskem škofu Terrero ter prejel nato sv. popotnico. Ko se je drugi dan bolezen poslabšala, je še enkrat poprosil spovednika. Svojim prijateljem je rekel: „Želim, da vsi izvedó, da hoče predsednik umreti kot dober kristjan. Žal da nisem bil vedno dober kristjan, toda kot mož izjavljam pri polni zavesti, da verujem vse resnice katoliške vere in v tej veri ter izpolnjujoč njene ukaze hočem živeti in umreti.“ Umrl je z besedami: „Ljubi Bog hoče tako.“

Vilinski škof Ropp je naznanil ruskim oblastim, da je prestopilo 20.000 pravoslavnih vernikov v katoliško cerkev.

Novoimenovani škofje na Francoskem so bili povsod vstoličeni slovesno in ob velikanski udeležbi vernega ljudstva.

Kje tiči vzrok francoskega verskega boja? Rak-rana na telesu francoske moderne družbe je nenravnost. L. 1891 je bilo 41.000 mladoletnih hudodelcev, med njimi polovica proti nramnosti. Pravijo pa, da se število mladoletnih hudodelcev pomnoži vsako leto za 2000! Ljudje te vrste niso in ne bodo nikdar prijatelji cerkve.

Temelj novi cerkvi so položili v Opatiji dne 22. aprila.

Zopet nemarna skopost. V New-Yorku je umrla od lakote milijonarka Marija Curs. V njenem stanovanju so našli za 5 milijonov kron vrednosti.

Boj za versko šolo na Angleškem. Nadržtu angleških liberalcev, po katerem naj bi verouk v državnih šolah popolnoma odpadel, se upirajo angleški katoličani kar najodločneje. Vršili so se po celi Angliji protestni shodi, ki

se jih je udeležilo po 6 do 10 tisoč katoliških mož. Zadnji protestni shod je bil v Liverpoolu, ki je bilo na njem 60 tisoč delavcev.

Čez dva milijona frankov je potrosila francoska vlada za inventuro cerkvenega premoženja.

Šiba božja. Nesreča za nesrečo se vrsti v tekočem letu. Čez tisoč rudarjev je pred kratkim izgubilo življenje v francoskih premogovnih jamah; sredi aprila je bljuval laški ognjenik Vezuv s tako silo, da sta pepel in lava ugonobila življenje več ko tisoč osebam; 18. aprila pa je bilo porušeno krasno in veliko mesto San Francisco v zapadni Ameriki; potres in ogenj sta pokončala mesto. Katastrofa je zahtevala nešteto človeških žrtev, med njimi tudi nekaj Slovencev. — Ob tako groznih poročilih more pač človek vzdihniti: Nagle in neprevidene smrti, reši nas o Gospod!

Za ponesrečence ob Vezuvovem izbruhu je sv. oče daroval 10.000 lir, prav toliko tudi naš cesar.

Na Ogrskem imajo po daljših bojih zopet novo ministrstvo. Nič dobrega ni pričakovati ne za Cerkev ne za državo, ako imajo prostozidarji in znani revolucionarji vladno krmilo v rokah. Edina zastopnika katoliške misli med ministri sta grof Aladar Zichy in grof Apponyi. — Pritzni framasoni pa so: Ministrski predsednik dr. Wekerle (provzročitelj civilnega zakona na Ogrskem), justični minister Polonyi in poljedelski minister Daranyi.

Podpisov zoper razporoko se je toliko nabralo, da so nalašč zato nastavljeni uradniki na Dunaju že več tednov neprestano na delu in še niso vsega zgotovili in sešteli. Uspeh katoliške agitacije bo gotovo razveselil vse katoliško misleče Avstrijce.

Sv. Petra cerkev v Rimu je bila na veliki četrtek zvečer natlačeno polna. Pritisnilo je nenavadno veliko število tujcev, da bi videli slovesne obrede umivanja oltarja ter velike svetinje, ki se ob tej priliki pokažejo vernikom, namreč: Potni prt sv. Veronike, del Longinove sulice in kos Kristusovega križa.

Anarhisti so zažgali cerkev v mestu Bourget pri Parizu.

Umrli je v Rimu vrhovni predstojnik jezuitov pater Martin.

Velevažen odlok je izdala sv. stolica o pogostnem prejemanju sv. obhajila. Ta odlok bomo prinesli prihodnjič.

Papež Pij X. namerava zgraditi posebno poslopje v obližju Vatikana za razne sluge in nižje uradnike, ki jih je obilica po vatikanskih uradih in muzejih. V Vatikanu bodo ostali še tajniki ter oni gospodje, ki so v ožji stiki z vlado sv. Cerkve. Izpraznjeni prostori se bodo porabili za umetniške zbirke ter za pinakoteko, ki jo bodo preložili, ker je v neposredni bližini papeževega stanovanja in jo obiskuje vedno veliko tujcev. — Sv. oče čuva in varuje z veliko vestnostjo vse dragocenosti in umetnine, kar je pri pravem pomanjkanju gmotnih sredstev občudovanja vredno.

B. Po domovini.

III. shod voditeljev Marijinih družb je bil, kakor naznanjeno, 18. aprila v Ljubljani. Udeležilo se ga je okolu poldrugsto duhovnikov. Poročilo prinesemo prihodnjič.

Tretji slovenski katoliški shod se bo vršil koncem avgusta v Ljubljani. Zakaj? . . . V oklicu, ki je bil objavljen v velikonočni številki „Slovenca“ beremo: „Čete liberalizma se združujejo, da zatró versko svobodo, vedno bolj divja sovraštvo zoper Cerkev. Vrgli bi radi križ iz naših šol, in znamenje verne zvestobe iz krščanskih družin. — V teh resnih dneh je treba krščanskemu ljudstvu jasnih ciljev, močne sloge. Prav zato, da se upremo nameram liberalizma, da dvignemo glas za svobodo Cerkve, za neomadežano čast krščanskega zakona, za versko vzgojo naše mladine, da se navdušimo za naš svet boj, — zato kličemo vas, katoliški Slovenci, na tabor katoliškega slovenskega ljudstva, na tretji slovenski katoliški shod!“

Vseslovanskega romanja v Rim so se udeležili tudi nekateri Slovenci, med njimi župnika Avg. Šinkovec in M. Novak ter kapelan J. Strajhar. Mimo Trbiža je vozil poseben vlak dne 20. aprila. Med potniki je največ Čehov. Pri javni avdijenci izročila je češka duhovščina skupno s svojimi verniki papežu kot darilo mojstrsko delo češke umetnosti. To je Mysbekovo delo „Kristus na križu“ iz čistega srebra s slonokoščenim razpelom. To umetniško delo je bilo odlikovano s prvimi nagradami na vseh večjih sve-

tovnih razstavah ter je kaj pripravno darilo češke duhovščine sv. očetu.

Umrl je v Krškem kapucin P. Luka Bogataj.

Novo pokopališče ljubljansko in kapelo sv. Križa je blagoslovil 27. aprila premil. gospod knezoškof dr. A. Bonaventura Jeglič. Pokopavati začno na novem pokopališču 1. maja.

V državni zbornici so Vsenemci predlagali, da bi smeli v Avstriji mrliča sežigati. Poslanci so za enkrat to reč zavrgli.

Velikonočno vstajenje se je vršilo v Ljubljani po vseh cerkvah z veliko slovesnostjo. Zanimanje so vzbudile tudi Marijine družbe, ki so letos prvič skupno nastopile pri vstajenju v cerkvi Marije Pomočnice v Križankah. Cerkevno pročelje je bilo ob večerni uri za to priliko krasno razsvetljeno z raznobojnimi električnimi lučicami.

Duhovne vaje so imeli dijaki po vseh srednjih šolah pred veliko nočjo; na idrijski mestni realki jih je baje odpravil nek suplent Lapajne.

Škofijska sinoda se bo obhajala za lavantinsko škofijo v Mariboru od 6. do 10. avgusta t. l.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Podeljena je bila župnija Hrenovice ondotnemu upravitelju č. g. Ivanu Zupanu; premeščen je č. g. M. Zevnik iz Črnomlja v Idrijo, ker je obolel ondotni katehet č. g. F. Oswald; č. g. Pavel Perko pride za kaplana v Žiri.

Letošnji novomašniki iz III. letnika so sledeči gg.: Govekar Fr. (Smlednik), Kepic J. (Cerklje, Gorenjsko), Lovšin I. (Ribnica), Markež Al. (Jesenice), Opeka J. (Vrhnika), Rihar J. (Logatec), Selan Mat. (Sostro).

Kanonična vizitacija in birmovanje v letu 1906. Letos se vrši kanonična vizitacija in birmovanje po sledečem redu: I. V dekaniji Vrhnika. Bevke 21. aprila; Vrhnika 22. aprila; Podlipa 23. aprila; Polhov Gradec 29. aprila; Črni Vrh nad Polhovim Gradcem 30. aprila; Horjul 1. maja; Šent Jošt 2. maja; Zaplana 3. maja; Rovte 4. maja; Logatec 5. in 6. maja; Borovnica 7. maja; Preserje 8. maja; Rakitna 9. maja. — II. V dekaniji Šmarje. Šmarje 13. maja; Št. Jurij 14. maja; Kopanj 15. maja;

Žalina 16. maja; Lipoglav 17. maja; Polica 18. maja; Višnja Gora 19. in 20. maja; Št. Vid pri Zatičini 24. maja; Zatičina 25. maja. — III. V dekaniji Litija. Litija 26. maja; Šmartno pri Litiji 27. maja; Dole 28. maja; Št. Juri pod Kumom 29. maja; Konjšica 30. maja; Dobovec 31. maja; Radeče pri Zidanem mostu 15. julija; Svibno 16. julija. — V dekaniji Kočevje. Kočevje 10. junija; Altlag 11. junija; Mösel 12. junija. — V. V dekaniji Ribnica. Škocijan pri Turjaku 15. junija; Turjak 16. junija; Velike Lašče 17. junija; Rob 18. junija; Struge 28. junija; Dobropolje 29. junija; Velike Poljane 30. junija; Ribnica 1. julija; Grčarice (Maseru) 2. julija; Dolenja Vas 3. julija; Sodražica 4. julija; Sv. Gregor 5. julija; Gora 6. julija; Draga 7. julija; Loški Potok 8. julija. — VI. V dekaniji Leskovec. Krško 22. julija; Boštanj 2. septembra; Studenec 3. septembra; Sv. Duh 4. septembra; Križevo 5. septembra; Čatež ob Savi 6. septembra; Velika Dolina 7. septembra; Cerklje 8. septembra; Kostanjevica 9. septembra; Bučka 10. septembra; Škocijan 11. septembra. — VII. V dekaniji Semič. Planina (Stockendorf) 14. septembra; Semič 15. septembra; Črnomelj 16. septembra; Dragatuš 17. septembra; Vrh 18. septembra; Vinica 19. septembra; Preloka 20. septembra; Adlešiči 21. septembra; Podzemelj 22. septembra; Metlika 23. septembra; Radovica 24. septembra; Suhor 25. septembra. — VIII. V dekaniji Ljubljana. Brezovica 24. aprila.

Književnost:

Ti nove Spillmannove povesti: 1. Ujetnik morskega roparja, 2. Arumugam, sin indijskega kneza, 3. Sultanovi sužnji. — Dobro, zanimivo berilo, pisano v krščanskem duhu, priporočila vredno. Dobiva se v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani. Vsak zvezek Spillmannovih povesti, katerih je dozdaj izšlo 7, se dobi po 40 vin., trdo vezan 60 vin.; samo zadnji „Sultanovi sužnji“ stane 60, trdo vezan 80 vin.

Krščanskim materam prav toplo priporočamo Krščanski detoljub, list za krščansko vzgojo mladine, ki izhaja štirikrat na leto in stane letno le 80 vin. Vzgoja je zelo potrebna in važna za celo človekovo življenje. Le od dobre vzgoje imamo pričakovati boljših rodov.

A prav vzgajati je zelo težko. Vzgoja je velika in težavna umetnost. Vse vzgojitelje, posebno pa zlasti še matere hoče podpirati „Krščanski detoljub“. To kažejo mnogi članki 1. številke letošnjega leta. Nekateri se glase n. pr.: „Čast in dolžnost krščanske matere; materna čast; k nebeški Materi; krščanska družina pred postajami križevega pota; sad dobre vzgoje, (zelo lep članek) nasledki slabe vzgoje; blaga srca itd. Krščanska mati rečem ti: „Vzemi in beri!“ Kot priloga zlasti otrokom primerna, je prišlo življenje sv. Stanislava Kostke, slovanskega svetnika in patrona mladine. Ta je zlasti primerno darilo otrokom za 1. sv. obhajilo, 1. spoved, birmo itd. Kdor želi pristopiti k društvu kršč. detoljubov plača na leto 2 K in dobi list brezplačno. Priloge, ta in vse prejšnje se dobe za prav nizko ceno tudi same. Naročila in oglase sprejema č. g. spiritual Mih. Bulovec, pri uršulinkah v Ljubljani.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1. Ponoči med 3. in 4. majem bodo moški molili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molili bodo 2. uro: Obisk najsvetejšega Zakramenta. 2. Zvečer pred praznikom sv. Paskala, patrona čast. presvetega Zakramenta, t. j. 16. maja, bodo molili skupno vsi moški častivci od 8. do 10. ure tudi pri sv. Jakobu. — 3. Redni sestanek moških častivcev bode v nedeljo, dne 13. maja v šenklaški zakristiji ob pol 5. uri, kakor vsako leto. Možje in mladeniči se uljudno vabite, da se sestanka kakor tudi nočnega češčenja v prav obilnem številu udeležite.

Zdole pri Brežicah. Naši družbi, zlasti dekleška Mar. družba se lepo, četudi počasi razvijata. Mnogo imamo naročenih Bogoljubov, ki nam zelo ugaja. Seveda bi lahko bilo še več naročnikov, posebno Marijine hčere bi morale biti do zadnje vse naročene. Prihodnje leto hočemo pa prav pridno, še bolj ko letos agitirati zanj.

Ljubljana. Gojenke uršulinskega samostana so zadnje predpostno nedeljo priredile dramatično igro s v. Klavdija, v kateri se predstavlja trpljenje in smrt sv. Klavdije, ki je bila pod cesarjem Neronom živa sežgana. — Posebno lepi so bili prizori, ko Klavdija stori obljubo ved-

nega devištva, ko popisuje lepoto svojega ženina Kristusa ter stanovito zametuje ponudbo za možitev. Naravnost pretresljive so bile sanje njene matere, potem prikazen v mamertinski ječi, v kateri se Kristus in Marija prikažeta Klavdiji v sanjah, in ji Marija poda krono, — ter njeno mučenje, ko privezana na steber živa gori in smehljajočih lic umrje. Krščanska ljubezen do bližnjega je bila poveljučana v vlogi Lidije, krščanske deklice. — Živa podoba, sv. Družina, je bila prav primerna. Predstavo je počastil s svojo navzočnostjo presvetli knez in škof, ki je gojenkam iz Rima prinesel spominke. Isto igro so uprizorile tudi v soboto za učenke notranjih šol, v ponedeljek pa za gospode in gđne. iz 1. marijanske kongregacije.

Terbovlje. Č. g. Jožefu Tratniku, ki je nas zapustil 15. febr., kličemo polni hvaležnosti: „Bog plačaj! — Z Bogom!“

Šenpeter (na Krasu.) V novembru 905 je umrl v navzočnosti svojega dušnega pastirja Lavrencij Vodopivec v 18. letu; dober sin Marijin. N. p. v m.

Komenda. Dne 21. februarja se je poročil l. Urbanc z Marijo Remic. Bil je vnet abstinenc in član Marijine družbe. Na mnoga srečna leta!

Litijski romar. Sicer litijski romar ni zmrznil, a radi mraza je odložil romanja. Sedaj pa spet v rokó popotni les, pa hodi sem in čez!

V Litiji sem si ogledal načrte za nova dva stranska oltarja. Izdeluje ju g. Rovšek v Ljubljani. Kdo bi si misli, da se bo litijska cerkev tako vsa prenovila in okrasila? No, pa saj znajo g. Jernej prositi kot nihče drugi. Pa tudi Litičani se ne krčijo kaj darovati za cerkev. Zato zaslužijo, da bodo škof sami 26. maja oltarja posvetili. Takrat bom gotovo zraven, pa kaj več o tem popišem.

V Štangi letošnji Antonov shod ni bil bogve kako obiskan, ker je zapadel sneg. Bo pa drugič boljše. — Pokopali smo 10. febr. Učakarjevo mater Marijo Žust. Bila je pobožna in dobra ženica. Zadnje čase je veliko trpela. Lepo je vzredila svoje otroke in darovala sveti Cerkvi dva sinova; g. Jakoba, kapelana v Krškem in g. Ignacija, kapelana v Stopičah. N. v m. p.!

V Radečah ob Zidanem mostu nameravajo prenoviti vso cerkev in jo prezidati in povečati. No, pa res je treba. Na svojih romanjih še nisem

videl tako zapuščene cerkve in to še v trgu. Zato je novi g. župnik precej z vso vnemo začel in prodajal „stavbene kamne“ po kronci. Tudi posvetni gospodje so marljivi v prodajanji. Da, še celo z Angleškega, menda iz Londona, so dobili nekaj kronc.

Na Kamnu je bilo o sv. Neži kakih 200 romarjev. Sneg je bil nad meter debel. Nazaj nas je po strmini kar samo neslo.

Na Savi bodo napravili nov stranski oltar, posvečen presv. Srcu Jezusovemu.

Na Polšniku je nova božja pot v čast lurški Mariji. Letos so napravili tam gori tri-dnevnic 9., 10. in 11. februarija. Prav lepo se je obnesla. Ljudstvo domače in iz sosesčine se je vneto udeleževalo te pobožnosti. Vsak dan sta bili po dve pridigi, v nedeljo pa tri. Obhajanih je bilo 400 ljudi v teh dneh. V nedeljo je prišlo nekaj pobožnih romaric celo iz Ljubljane v kljub slabi poti. Najbolj pa je povečeval slovesnost pevski zbor. Ta pa ta! Kdo bi kaj takega pričakoval v hribih. Sploh bilo je to moje najlepše letošnje romanje. — Ko bode škof roma! po naših krajih, bo treba jo tudi za njim vdariti. Zato že zdaj povem, da bo birma: 26. maja v Litiji, 27. v Šmartnem, 28. Dole, 29. Št. Jurij, 30. Konjšica, 31. Dobovec.

Sveti Jurij ob Taboru. V letošnjem predpustu bilo je v naših Marijinih družbah živahno gibanje. V zakon jih je stopilo osem; trije mladeniči in 5 deklet; v samostan k usmiljenkam pa dve družbenici. Dne 4. sušca smo imeli krasen pogreb hčerke Marijine Marije Laznik. Rajna je najrajše sv. zakramente o petkih prejela in ravno prvi petek v mesecu sušcu, kakor upamo, stopila v pravo Marijino družbo. Rajna je vsak teden hodila k spovedi; sv. obhajilo premajala 4krat na teden. Bila je goreča za lepoto hiše božje. Hodila je vsako leto na duhovne vaje, da se je v dobrem utrjevala. Tudi je z obljubo vednega devišstva stopila pred svojega nebeškega Ženina. Zato je bil dan pogreba za nas dan veselja.

Aleksandrija. Sv. misijon za Slovence v Aleksandriji se je obhajal kvaterni teden v postu. Vodil ga je č. P. Engelbert Pollak iz Kamnika. Udeležba pri misijonskih govorih je bila vsak dan jako povoljna, dasi je mnogim zelo težko iti mej tednom v cerkev. Misijonske pesmi

so navdušeno prepevale Slovenke, katere je spremljevala na harmoniju Katarina Klemenčič.

Za spovedovanje smo bili trije slovenski spovedniki; na srečo je namreč došel v pomoč preč. g. župnik J. Trunk, kteremu bodi izrečena prisrčna zahvala.

K sklepu misijona je bilo velikansko skupno sv. obhajilo, lahko rečem, da še ni bilo nikdar toliko Slovencev in Slovenk hkrati v cerkvi sv. Katarine, kakor pri tej priliki.

Pri pogledu na obilno množico zbrano pri službi božji se človek nehote spominja na besede psalma, s katerim David povečuje srečo Izraelcev, ki so se zbirali v Jeruzalemu k službi božji, zaklical jim je: „Glejte, kako dobro in kako prijetno je, ako bratje prebivajo skupaj!“

Bolj kot Izraelcem velja nam Slovincem v Aleksandriji ta beseda; kajti mi nismo sami zase, ampak živimo med drugimi, večjimi narodi, med katerimi skoraj izginemo.

Kalo lepo in prijetno je torej, ako se pri taki svečanosti vsi kot bratje zberemo, potem občuti vsak pomen te skupnosti, srečo in prijetnost te jedinstvi, ki so jo občutili Izraelci pri službi božji.

Po tem sv. misijonu se je zopet ugled naše naselbine v Aleksandriji jako povzdignil pri drugih narodnostih. Videli so drugi lahko, da so Slovenci v Aleksandriji in da glede vere in verskega življenja niso zadnji. Naj potrdi Bog dobre sklepe, ki so jih storili pri sv. misijonu, da bi bili v njih stanoviti; potem bo obrodil obilen sad trud p. misijonarja in prečast. g. župnika, kterima kličemo hvaležno: Bog plačaj!

Popoldne je priredila „Krščanska zveza Slovencev“ predstavo „Sv. Neža“, prav pripravno za ta dan. Vspela je s sodelovanjem enega Slovenca v splošno zadovoljnost navzočih, kterih je bila velika društvena dvorana natlačeno polna; tako smo lepo končali lep dan, o kterem se lahko reče s psalmistom: to je dan, ki ga je Gospod naredil!

Iz Škofje Loke. Od 1. pa do 8. aprila smo imeli pri nas ponavljanje sv. misijona. Prišli so nam še od prejšnjega leta dobro znani č. g. Klančnik, superijor v Celju, g. Valentin Eržen, superijor v Mariboru, ki je pri Ločanih še vedno v najblažjem spominu, ter

g. Flis iz Ljubljane. Ljudstvo je pa tudi od blizu in daleč, kar trumoma hitelo poslušat vnete govore, ter se skesano bližalo spovednicam; že ob dveh zjutraj so čakali ljudje pred cerkvijo. Posebno naši vrli hribovci so se odlikovali s svojo gorečnostjo. Krona vsej slavnosti pa je bilo skupno sv. obhajilo, katero se je vršilo med slovesnim pritrkavanjem zvonov, ter veselim petjem na koru. Popoldne pa je bila sklepna procesija, katero je vodil č. g. kanonik Kalan in pri kateri so svetili mladeniči in dekleta iz Marijine družbe, nato pa je bil sklepni govor č. g. Klančnika o sv. nebesih, ki je podelil še papežev blagoslov. Ljubi Bog povrni obili trud čč. gg. misijonarjem. Najtoplejšo zahvalo izrekamo pa tudi č. g. župniku, kakor tudi vsem drugim gospodom, ki so se toliko trudili v spovednicah.

Novo mesto. Na praznik Oznanjenja M. D. umrla je po daljšem bolehanju gdč. Tončka Žabkarjeva. Bila je prav pridna kongregantinja, ki je vestno izpolnovala družbena pravila, ter se zlasti duh. vaj redno udeleževala. Bila je tudi vrla pevka na cerkvenem koru, dokler jej ni bolezen zabranila tega. Večkrat je zatrjevala, kako srečna je, da je v Marijini družbi! Sprejemši še ob 2. uri ponoči sv. popotnico, ponavljala je šepetajoč molitve za umirajoče, dokler ni zaspala v Gospodu. Kapiteljske gg. pevke podarile so jej krasen venec. Marijine hčere šle so pred krsto skoro polnoštevilo. Poklonile smo jej tudi lep svež venec, ter svetile ob krsti. Bilo je tudi jako veliko prav odličnih gospej in gospodičen ter gospodov. Drugo jutro udeležile smo se članice duhovnega opravila za nepozabno sestrico.

Stari trg pri Ložu. Na glavni praznik mladeniške Marijine družbe, dne 25. marca, je bilo 17 mladeničev na novo sprejetih. Vseh je v družbi 130. — Isti dan smo pričeli tudi običajne duhovne vaje. Udeležba je bila prav povoljna. Zakramente je sprejelo nad 2000 vernikov.

Radeče pri Zidanem mostu. V adventu smo imeli misijon. Udeležba je bila dobra. Dne 25. marca je bilo v Mar. družbo na novo sprejetih 13 deklet.

Šmarjeta. Od 9.—16. marca so čč. gg. oo. jezuitje vodili misijon. Bog jim poplačaj nji-

hov trud! Zdaj smo vse nekam bolj veseli, lahki, zadovoljni in goreči. — Celodnevno češčenje presvetega R. T. se je letos pri nas opravljalo še z večjo vnemo kot lansko leto. Prav malokdo zamudi, da ne bi prišel se poklonit svojemu nebeškemu kralju. Z Marijino družbo gre po navadi. No, zdaj bomo menda oživili še mladeniško. Zanimivo je to, da so letošnji predpust bile vse štiri neveste Marijine hčere. Pametni fantje že vedó kje so dobra dekleta in da le dobra dekleta more postati dobra in skrbna gospodinja. — Shode za družbo imamo v tako zvani izpraševalni sobi. To sobo imajo družbenice iz oddaljenih vasi ob nedeljah in praznikih na razpolago, da čakajo popoldanskega krščanskega nauka. Tukaj tudi beremo dobre časopise, pojemo itd. Dekliška „Čebelica“ je letos imela 1797 K 80 vin. prometa. Naročnikov Bogoljuba je okrog 50.

Črni vrh nad Idrijo. Duhovnih vaj od 18. do 22. marca so se ljudje dobro udeleževali. Govore so imeli sosednji gg. duhovniki in en g. o. kapucin iz sv. Križa.

Vojsko. Ne smete misliti, da v našem skoro večnem snegu spimo. Hvala Bogu; nekaj spomladne naprednosti in poletnega solnca v duhovnem življenju imamo. Dekliška Marijina družba ima že nekaj udov; a ko bomo porezali še nekaj suhih vej, pa smemo trditi, da bode ta družba prelepo drevesce v velikem Marijinem vrtu. Pod vodstvom gg. oo. jezuitov je imela družba duhovne vaje. Naša župna cerkev je dobila nov šamoten tlak, lepe svečnike in nov križev pot z izločenimi podobami, ki ga je „Katoliška Bukvarna“ preskrbela za ceno 1499 K 92 v. Križev pot je lep kras naše cerkve. Mnogo nasprotovanja je bilo; a sedaj so vsi zadovoljni z njim in kmalu bode poplačan s samimi prostovoljnimi doneski. Tudi dva kipa iz „terra cotta“ za našo družbo smo si omislili, namreč kip Brezmadežne in sv. Jožefa. Kako veselo zaljšajo Marijini otroci ta dva kipa! Častno stražo pred Najsvetejšim so veliki petek in soboto oskrbovala dekleta iz Marijine družbe po tri in tri.

Planina (pri Rakeku). V Lazih se je dozidala kapelica na čast presv. Srcu Jezusovemu, ki je dolga okrog 8 m in 5 m široka. Ker sami ne moremo pokriti stroškov in še manjka

okrog 1000 K, se za milodare priporočamo. Srce Jezusovo vam bo pa plačnik!

Mirna Peč. Na praznik sv. Jožefa smo slovesno blagoslovili novo zastavo za mladeniško Marijino družbo. Zastava ima podobo Brezmadežne in sv. Alojzija. Naredila jo je v našo popolno zadovoljnost po primerno nizki ceni gdč. Marija Sattner v Ljubljani.

Predoslje. V Marijini družbi je umrla Ivana Cuderman. R. I. P.

Boštanj. V mladeniški Marijini družbi je umrl Martin Žnidaršič in v dekliški Marija Mlakar, ki je na svoj rojstni in godovni dan (praznik Marijinega Oznanjenja) ležala na parah. Priporočamo jih v molitev.

Sv. Lenart nad Škofjo Loko. Pri nas imamo sedaj že sledeče družbe in bratovščine: Dekliško in mladeniško Marijino družbo, ki sta se lansko leto ustanovili. Letos v januarju se je ustanovila bratovščina sv. Družine, kjer so že skoraj vse družine vpisane, in tudi tretji red se je v januarju kanonično vstanovil v naši cerkvi. Veselo napredujemo v vsem dobrem.

Trbovlje. Dne 25. marca je bila ustanovljena dekliška Marijina družba in je bilo v prvič sprejetih 60 deklet. Za prednico je bila izvoljena Neža Potrata.

Vel. Poljane pri Ribnici. Bratovščina vednega češčenja sv. Jožefa, vpeljana v župni cerkvi sv. Jožefa, se je tudi lansko leto lepo razvijala. Člani te bratovščine se vrsté po dnevih skozi celo leto in opravljajo v zanje določenih dnevih razne pobožne vaje, n. pr. prejemajo sv. obhajilo, se postijo, molijo 7 očenašev itd. Posebno goreča je Marijina družba. Tudi drugim kličemo: „Idite k sv. Jožefu, in kar vam on poreče, to storite.“

Sv. Križ pri Belih vodah. V tukajšnji romarski cerkvi so se s praznikom sv. Gregorija zopet pričeli romarski shodi, ki se bodo končali s shodom na dan sv. Katarine. Večji shodi so: Na praznik Žal. Matere božje, Binkoštni ponedeljek, praznik presv. Srca Jezusovega, peto nedeljo po Binkošti, rožnivenško nedeljo, v petek po vernih dušah. Poleg teh je še nekaj manjših shodov. Pred vsakim shodom je že v predvečer cerkveni govor (ako je večje število romarjev) in litanije. Na dan večjih shodov je dvojno opravilo ob 6. uri in 10. uri. Na to

božjo pot se prav prijazno vabijo pobožni romarji, ki se opozarjajo na cerkveno družbo za olepševanje te romarske cerkve. (Letna udnina 1 K 20 v.).

Dol pri Ljubljani. Predlanskem se je ustanovila dekliška Marijina družba, ki šteje sedaj 45 udov. Letos je družba uprizorila igro Sveta Neža in nežni prizor Sardenkov „Samostanska lilija“. — Več deklet je pristopilo k društvu „Abstinent“. — Župna cerkev je dobila lep nov križev pot, ki ga je naslikal g. Grilc, okvire pa je naredil g. Rovšek. Tudi nove križe smo dobili v cerkvi, prekrasno delo g. Kregarja. Za novo bandero sv. Margarete je darovala potrebno vsoto Jera Vodnik, kakor tudi za kip lurske Matere božje. Bog ji plačaj!

Iz Ivanske v Bosni. V štiristoletnem bridkem turškem suženjstvu so se ostanki krščanskega naroda v jugoslovanski Bosni zbirali k službi božji na groblju (pokopališču), v gozdih, v siromašnih kletéh. Sedaj se množi število katoliških naseljencev, ki so večinoma ubogi in revni trpini. Silno potrebna je bila v Ivanski nova hiša božja. In začeli smo jo zidati. Ubogo ljudstvo je mnogo žrtvovalo. Toda vsega ne zmore, ker je prerevno. V tej stiski in v tem resničnem uboštvu se obračamo zaupljivo do vseh Marijinih družb in do dobrih src, da bi nam pomagali. Marija Devica, kateri v čast se zida ta cerkev, naj jim bo dobra plačnica. Darove prosimo poslati po uredništvu „Bogoljuba“.

Središče. Kakor beremo poročila od drugih krajev, tako moramo poročati, da se tudi pri nas veselo gibljemo. Novo življenje se kaže. Imamo mnogo Bogoljubov, nekaj Glasnikov in Cvetja. Marijina družba se čvrsto razvija. Dve Marijini hčere sta umrli. Družba je priredila že več iger. Tudi svojo zastavo že imamo. Tudi rožnivenška bratovščina in tretji red lepo uspevata. Vsako prvo nedeljo je procesija okrog cerkve.

Iz Bosne. Slovenci v Kruščici. Na sv. Jožefa je odšel vč. p. Engelbert Rakovec D. J. v Kruščico, 4 ure daleč od Travnika, kjer mnogo Slovencev drvari. Tam jih je vedno okoli 200, po zimi malo manj, po leti pa več. Tukaj so sami Slovenci zato je k njim šel p. Rakovec. Tam jim je pridigoval in jih spovedal.

Mnogo se jih je spovedalo in prejelo sv. obhajilo. Ti Slovenci sekajo v Kruščici drevesa. Nekateri beró tudi slovenske časopise. V našem semenišču v Travniku obstojijo tri Mar. družbe. Imenujejo se „mala, velika in vanjska“. Mala zato, ker so v njej seminarci od I. do IV. raz., velika od V. do VIII., a vanjska pa zato, ker v njej niso semenarci, ampak le vanjski učenci. Mala družba šteje 24 udov in 9 priprav., velika pa 32 udov in nobenega pripravnika, vanjska družba šteje 26 udov in 1 priprav. Mala se zove: Družba oznanjenja Marijinega, patron sv. Janez Berhmans, velika nosi ime Blažena Devica Marija, brez madeža spočeta, sv. Stanislav; vanjska pa Kralj. angelj., sv. Alojzij. 25. marca je bilo sprejeto v malo družbo 5, a v vanjsko pa 4 ud.

Črnomelj. Presenetljiva vest ó tako nagli izgubi našega gorečega dušnega vodnika, gospoda Mihaela Zevnika, je vso Marijino družbo silno iznenadila. Vsa družba se odišlemu gospodu toplo zahvaljuje za zlate nauke in za prelep zgled krščansko - popolnega življenja. Iz src nas vseh kipi hvaležni „Bog plačaj!“

Naklo. Domača godba na deželi je prav redka prikazen. Tukajšnji posestnik in organist

gospod Viktor Navinšek je v kratkem času in prav mojstrsko izvežbal kmetske fante, ki so letoš prvič nastopili pri velikonočni procesiji in tako prav povzdignili cerkveno slavnost.

Iz Postojne sprejmite tole veselo poročilo. Na belo nedeljo ustanovila se je tu Marijina družba za dekleta. Bila je lepa in v srcé segajoča pobožnost. Sprejetih je bilo 26 deklet, sedaj se pa pripravljajo že nove za vsprejem. Naj izprosi Marija obilo blagoslova!

Čatež pod Zaplazom. Na cvetno nedeljo je bila slovesno blagoslovljena nova družbena zastava dekliške Marijine družbe. To opravilo je izvršil preč. g. dekan Janez Nagode. — Nov veliki oltar in obhajilno mizo bo dobila v kratkem naša farna cerkev.

Sv. Kunigunda na Pohorju. Marijina družba za fante in dekleta je bila pri nas ustanovljena leta 1899; z izobraževalnim društvom kat. delavskim podpornim društvom — se je združila leta 1903., kjer se zbirajo vsako drugo nedeljo ločeni po spolu k skupnemu pogovoru, branju in petju. — V začetku tega leta se je osnovala družba za možé in žené; žen je pristopilo 45, mož 21.

Drobtine.

Je-li zakon neločljiv in nerazdružljiv po božji ali človeški postavi. — Nerazdružnost zakona ukazuje postava, ki je ni naredil ne kak cesar ali kralj, in tudi ne papež. Bog sam je dal to postavo, ko je blagoslovil prvi zakon med Adamom in Evo. Jezus Kristus pa je to postavo izrečno potrdil, ko je rekel: „Kar je Bog združil, človek naj ne loči!“ (Mark. 10. 9.) Sv. Pavel je pisal Korinčanom (I. 7. 10.), da bi se ne reklo, da on drugače uči, kot Kristus: „Tem pa, ki so v zakonu, ne zapovem jaz, ampak Gospod, da naj se žena od moža ne loči, ako se pa loči naj ostane neomožena, ali naj se pa s svojim možem spravi. Tudi mož naj žene od sebe ne spusti.“ Človeška postava se spremeni, ali razveljavi, božje postave človek ne sme in ne more razveljaviti.

„Z Bogom začni vsako delo.“ ... Mozart slavnoznani glasbenik je naravnost priznal, da je njegova nada, izmoliti odstavek rožnega venca,

kadar ga je čakalo kako težavno delo, ali če ga je zapuščalo veselje do dela. S krščansko prostostjo je dostavil, da nikdar ni zaštonj molil. Mozart, ki je umrl še le 36 let star, je zapustil okrog 800 muzikaličnih del. Na čelu vsake skladbe je zapisal: „In nomine Domini“, v imenu Gospodovem. Ob sklepu pa je pristavil: „Laus tibi Domine“, hvala Bogu!

Odpustki meseca maja 1906.

3. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) udom brat. presv. R. T. v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M: b. v bratovski ali farni cerkvi.

4. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen svetega očeta; udje bratovščine presv.

Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga niso udeležili 1. nedeljo; b) udom bratovščine sv. Reš. Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Nedelja, 1. v mesecu. Udom bratovščine sv. rož. venca trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen vsega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom Udom brat. presv. Srca Jezusovega popolni odpustek proti navadnim pogojem. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Torek. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek brat. za duše v vicah danes ali pa v osmini.

13. Nedelja Sveti Peter Regalat. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi

17. Četrtek. Sveti Paskal. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13.

19. Sobota. Sv. Ivo. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 13.

20. Nedelja. Sv. Bernardin Sijenski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

24. Četrtek. Vnebohod. Mar. Pom. Kristjanov. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; b) udom brat. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožniveenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek dobé tisti, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

30. Sreda. Sv. Ferdinand. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 13 dan.

31. Četrtek. Praznik Naše ljubljene Gospé presvetega Srca. Udom brat. popolni odpustek danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa popolni odpustek, 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in svetemu obhajilu in moli v namen sve-tega očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih

petkov je 11. maja in prva izmed nedelj je dné 13. maja. 3. Šestnedeljska pobožnost v čast svetemu Alojziju se začne v nedeljo, dné 13. maja. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament svete pokore in sv. Rešnjega Telesa in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh šest nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero nedeljo ne mogel iti k svetemu obhajilu, bi moral pobožnost znova začeti.

V molitev se priporočajo:

Namen od sv. očeta potrjen za cel mesec maj: „Češčenje Marije, matere milosti“.

Javne zadeve: Sveti oče in njegovi nameni. — III. slovenski katoliški shod. — Goriški nadškof in nadškofija. — Spreobrnitev trdovratnih grešnikov. — Vojska zoper pijančevanje. — Da bi Bog vse nepripravljene varoval neprevide smrti. — Da bi nas Bog varoval strele in toče. — Boj katoličanov zoper nakane brezvercev. — Volivna reforma. — Spreobrnitev nevernikov; misijoni.

Zasebne zadeve: Neka bolna oseba. — Trdovraten grešnik. — Na umu bolna oseba. — Srečen izid sitne pravde. — Ljudje v hudih tožbah, da bi se pomirili in spravili. — Neki lahkomišelní starši.

Prosimo vse bogoljubne brave, da bi prav vstrajno in goreče Bogu priporočali te zadeve. Posebno še priporočamo nekega mladeniča v veliki dušni in telesni potrebi, da bi mu bil Bog milostljiv.

Zahvale:

Neka oseba iz Gradca. — S. K. iz Čateža pod zaplalom. — F. P. iz B. — M. Kalan s Suhe. — Ivana Dolinšek v Ljubljani. — Marija Urbas iz Gabrovca. — T. P. z Ortneka. — M. Račič.

Darovi:

Za sv. Detinstvo: 105.76 K; iz Cerkelj pri Kranju 13 K; iz Ljubljane 5 K; Neimenovan iz Zapog 2 K; za odkup deklice Marija Avsec in Marija Matko z Bučke vsaka po 15 K; za odkup zamorskega otroka neimenovan iz Smlednika 20 K. — Za kitajski misijon (P. Baptistu) 20 K. — Za afriški misijon 10 K. — Za katol. misijone č. g. L. Krištofič 8 K, Neimenovan iz Zapog 3 K, iz Ljubljane 1 K. — Za gobove na Madagaskarju iz Ljubljane 1 K, č. g. L. Krištofič 4 K. — Za varihe božjega groba župnija Črni vrh nad Idrijo 15 K. — Za bratovščino sv. Dizma župnija Cerkle pri Kranju 20 K. — Za najpotrebnejše misijone. Neimenovan 10 K, č. gosp. župnik M. Sajé 5 K. — Za afriške misijone iz Dobja 100 K.

Listnica uredništva: Ako smo pri razpošiljanju podobíc kakega nabiravca po zmoti prezrli, prosimo, naj se oglasi, da se mu doloži.

Krasen molitvenik po jako znižani ceni!

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo Predoseljski župnik in knezo-škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vzor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo s mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

❁ Rafael ❁

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni žepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošt.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam. — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno salošništvo dati vsakemu, ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastoj:

Praški judek. Ujetnik morskega roparja Maron
krščanski deček s Libanona. **Marijina otroka.**

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj nasnani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljatelj kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
- - - družb na Kranjskem - - -

Dobiva se v „Katoliški bukvarni“ in prodajalni „Kat. tiskovnega društva“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
- - - 13 vin. več. - - -

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vspeh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „Praški judek“ in „Žrtev spovedne molčečnosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja**. Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza**. Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji**. Carigradska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino teh povesti, rečemo le, da ni samo skozi in skozi mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo podučna; povesti se priporočajo same in si bodo pridobile obilo prijateljev. — Kdor hoče brati mične povesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno starši in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; napravili ji boste s tem mnogo veselja, še večje vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti, ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z dobrim berilom se doseže češče več kot s pogostim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči: I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike**. Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji. II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona**. Povest iz časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka**. Povest iz kavkaških gor.

IV. zvezek: **Praški judek**. Povest. II. natis. Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

Opomnimo tudi, da je povest istega pisatelja „Žrtev spovedne molčečnosti“ popolnoma pošla, a bo že v enem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb**.
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti**.
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vica.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.